Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த ஷூ கார்த்திகை [ஸஞ்சிகை 10.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 341.

2. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்

ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 356.

3. தத்வ விசாரம்

பத்ராதிபர் ... ... 366.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B.A., B.L.

Vol. 4–No. 10.

November 1914.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor,** Vedanta Dipika, Pallavaram, Chingleput Dist. and all business letters, money orders etc. to **The Manager,** the Vedanta Dipika, Chittoor, Chittoor Dist. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 4 as early as possible and to quote the wrapper number in all their communications to the manager. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" வேதாந்த தீபிகை, பல்லாவரம், செங்கல்பட்டுஜில்லா, என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும், விலாஸத்தில் குறித்திருக்கும் நம்பரைக் கண்டு, "மானேஜர், வேதாந்த தீபிகை, சித்தூர், சித்தூர் ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஸிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விஸேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் நான்காவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்தவருஷ கார்த்திகைமீ [ஸஞ்சிகை 10

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரளககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

லோகாயதிக மதம்.

ப்ரஹஸ்பதி பகவானுல் கல்பிதமென்று வழங்கும் லோகாயதிக மதம் என்று, பூர்வம் நமது தேசத்தில் ஒரு மதம் இருந்தது. அந்த மதம் எப்போதும் நசிக்காது. உலகத்தில் பெரும்பான்மையோர் அந்த மதத்தைத்தான் கொண்டாடுகின்றனர். சிலர் வெளிப்படையாகவும், பலர் அநுஷ்டானத்தாலும், அந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவராக ப்ரகாசிக்கின்றனர். அதன் ஸங்க்ரஹத்தை ஸ்ரீ ஶங்கராசார்ய க்ருதமான ஒரு க்ரந்தப்படி இவ்விடம் வரைகின்ருேம்.

“ தத்வம் ஆகாசம் தவிர மற்ற நாலு பூதங்கள். ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்பட்டவை தான் உண்டு. பார்க்கக்கூடாதது பார்க்கக்கூடாதபடியால் இல்லை. அத்ருஷ்டம் உண்டென்பவரும் அதை த்ருஷ்டமாக அங்கீகரித்திலர். நித்யம் காணக்கூடாதது ஸத்தாகுமோ? சிலர் ஸுகிகளாகவும், பலர் துக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டும் இருப்பதால், அத்ருஷ்டமான தர்மரூபமான

கர்மங்களும், அதர்மரூபமான கர்மங்களும் எவ்விதம் ஊகிக்கத் தக்கன? ஸ்வபாவத்தால் ஸுகதுக்கம் உண்டாகின்றன. மயில்கட்குத் தோகை யார் தந்தான்? குயில்கட்குக் குரல் அளித்தவன் யார்? இவை ஸ்வபாவத்தால் அமைந்தன. நான் ஸ்தூலன்: நான் யுவா: நான் கிழவன்: என்று எண்ணுகின்றார்கள். இவை சரீரலக்ஷணங்கள்; ஆதலால் சரீரம்தான் ஆத்மா. சரீரவிலக்ஷணனான ஆத்மாவெனும் பதார்த்தம் உண்டோ? வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணம்பு இவை மூன்றும் கலந்தால் சிவப்பு உண்டாகின்றது. அவ்வண்ணமே ஜடபதார்த்தங்களின் சேர்க்கையால் சைதந்ய பாவம் ஜநிக்கின்றது. இந்த லோகத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட லோகமில்லை: ஸ்வர்க்கமும் இல்லை: நரகமும் இல்லை. மூடர் சிவனுலகமென்றும் வைகுண்டமென்றும் கல்பிக்கின்றனர். இவ்வுலகில் அறுசுவையுண்டி யருந்தலும், பதினாறு வயதால் அமைந்த யௌவநத்துடன் கூடிய பெண்ணால் வரும் இன்பமும், மெல்லிய வஸ்த்ரம், இனிய கந்தம், மலர்மாலை, சந்தநாதிகளை யநுபவித்தலால் வரும் ஸுகமும்தான் ஸ்வர்க்கம். பகைவர் ஆயுதத்தாலும் வ்யாதிகளாலும் உண்டாகும் துன்பம்தான் நரகம். மரணம்தான் மோக்ஷம். ஆதலால் புத்திமான் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஏன் வ்ருதா ப்ரமம் கொள்ளவேண்டும்? மூடனன்றோ தபஸ்ஸாலும் உபவாஸங்களாலும் தன்னை சோஷித்துக்கொள்வன்? துர்ப்பலரான புத்திமான்கள், ஸ்த்ரீகள் பதிவ்ரதையாய் இருக்க வேண்டுமென ஸங்கேதம் செய்தார்கள். பசியால் வருந்திய குக்ஷியுடைய தரித்ரர், ஸுவர்ணதாநம், பூமிதாநம், அழைத்து விருந்தளித்தல், முதலான ஏற்பாடுகளை உண்டாக்கினர். தேவாலயம், தண்ணீர்ப்பந்தல், ஸத்ரம், கிணறு, ஆராமங்கள் முதலானவற்றை அமைத்தலைப்பற்றி, வழிப்போக்கர் ஸ்துதிப்பார்களேயன்றி, மற்றோர் புகழ்வரோ? அக்நிஹோத்ரம் என்பதும், மூன்று வேதங்களென்பதும், த்ரிதண்டம் என்பதும், சாம்பல் பூசிக்கொள்வதும் புத்திஹீநரும், சக்தியற்றவரும் ஜீவநோபாயமாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட விஷயங்கள். ஆதலால் விவேகியானவன், பயிர் செய்தலென்ன, பசுக்களை ரக்ஷித்தலென்ன, வர்த்தகம் செய்யலென்ன, ராஜாங்க தர்மமென்ன, இவ்விதமான த்ருஷ்டமான உபாயங்களைக்கொண்டு எப்போதும் இவ்வுலகில் ஸுகாநுபவம் செய்யக்கடவன்.”

இந்த மதம் என்றுமுளது. சிலகாலம் இதை வழிபடுபவர் குறைந்துநிற்பர். சிலகாலம் இதையே நம்பி நடப்பவர் மிகவும் பெருகுவர். தங்கள் இருப்பொன்றினலேயே லோகத்தைப் பரிசுத்தம் செய்யும் மஹா பாகவதர் பெருகுங்கால், குருமதமானது ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்தபடி 'கௌரவாஸ்ய லாகவம்' எனக் குறைந்துபோம். பெரியோர் பரிஹஸிக்கப்பட்டு, விஷயத்தில் விசேஷபற்றுடையோர் ஜநங்கட்கு மதியுரைப்பாராகும்காலத்தில், அம்மதம் ஓங்கிவளரும். ஸ்ரீராமன் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுப் பரதன் வேண்டியவண்ணம் அயோத்யாநகரம் திரும்பிப்போய் அரசாள இசையாதிருந்ததைக் கண்ட ஜாபாலியெனும் ப்ராஹ்மணர் ஸ்ரீராமனுக்கும் குருமதத்தை உபதேசித்தனர். 'ஸ நாஸ்தி பரமித்யேவ குரு புத்திம் மஹாமதே । ப்ரத்யக்ஷம் யத்ததாதிஷ்ட பரோக்ஷம் ப்ருஷ்டத: குரு ॥' என்று, பரலோகமென்பதை நிஷேதித்துப் பரோக்ஷத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் ஶாஸ்த்ரங்களைப் பின்தள்ளி, ப்ரத்யக்ஷத்தையே அநுஸரிக்கச் சொன்னர். ஸர்வலோகநாதன் இவ்வுபதேசத்தை அங்கீகரிப்பனே? அங்கீகரிக்கவில்லை. குருமதம் ப்ராசீநம் என்பதைக் காட்ட ராமாயண வ்ருத்தாந்தத்தை இங்கு எடுத்தோம்.

அம்மதத்தின் பரிணமங்கள். இந்த மதத்தின்படி ஒவ்வொரு புருஷனும் ஸர்வப்ரயத்நத்தாலும் தன் சக்திக்குத் தக்கபடிப் பொருள் தேடக்கடவன். அர்த்தம் ஆர்ஜிக்கப்பட்டதாகில், அதைக்கொண்டு காமத்தை ஸாதிக்கலாம். தர்மத்தில் ருசியுள்ளதாகில், அதையும் ஸம்பாதிக்கலாம். தர்மமென்றால் ஒருவன் தனது அர்த்தத்தைப் பரர் காமங்களை நிறைவேற்றச் செலவுசெய்தல். காமமானது இஷ்டத்தை அடைதலும் அநிஷ்டத்தைப் போக்குதலும். ஸமமான இச்சையைப் பொருந்திய பலர் ஒன்றுகூடி ப்ரயத்நம் செய்தால், அர்த்தமும் காமமும் விசேஷித்து ஒவ்வொருவர்க்கும் கிடைப்பதென்பது அநுபவஸித்தம். அர்த்தகாமங்களை ஸ்வயம் ஸம்பாதிக்க அசக்தரானவர்க்கு, அவற்றைத் தருதல் தர்மமென்று சொல்லப்படும். இதற்குத் தத்காலத்தில் இங்கிலீஷ் படித்தவர் (Social servi e) ஜநஸேவை அல்லது ஸமவாயஸேவை யென்று கூறுவர். இது அநுஷ்டாநத்தில் ஸங்கிஹித ஜநங்களைப் பற்றித்தான் நிற்கும்,

இதனுடைய விஸ்தாரம் ஒரு தேசவாஸிகளைக் கொள்ளும். இந்த ஸேவைக்குத் தேவையான அர்த்தகாமார்ஜநத்தால் பல தேசத்தினர் பரஸ்பரம் அஸூயையை வளர்க்கின்றார்கள். இதனாலன்றோ தத்கால யுத்தம் ப்ராப்தமாயிற்று. இதைப்பற்றி ஒரு ஐரோப்பியர் பின்வருமாறு யோசிக்கின்றனர்.

அவ்விஷயமாக ஓர் ஐரோப்பியர் யோசனை.

மனிதரெல்லாரும் ஸமாதிகாரிகள்; ஸர்வப்ரயத்நங்களிலும் ஸமமான அவகாசமுள்ளவர்; என்று நிர்ணயித்து, அந்த நிர்ணயத்தை யாவர்க்கும் மேலாக அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவந்த அமெரிக்கா நாட்டினரிடையே, ராக்பெல்லர் முதலியோரால் ஜநங்கட்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டு, இஷ்டமானபடி அவற்றிற்கு விலையேற்படுத்திக்கொண்டு, அளவை மீறிப்போன தநத்தைக் குவித்து, ராஜாங்கத்தையே தமது இச்சாநுஸாரியாகச் செய்ததை நோக்கினால், ஜநங்களின் ஸ்வாதந்த்ரிய மென்பதும் ஸமத்வமென்பதும் பரிஹாஸத்துக்கு விஷயமாகின்றன. இவை அநுஷ்டாநத்தில் சிலர்க்கு தநாட்யதையையும், ஸங்கோசமற்ற அதிகாரத்தையும் தந்து, பலரை அவர்க்கு அடிமையாக்கு கின்றன.

ஐரோப்பியரும் அமெரிக்கா நாட்டினரும், ப்ரக்ருதியை ஜயித்தனர்; மின்னலைக் கட்டினர்; ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்தனர். இதன் பயன் என்ன? அந்தக் கண்டங்களில் ப்ரஜைகளுடைய ஜீவநம் இதனால் பரந்ததா? குறுகியதா? ஐஹிக விஷயங்களில் அது வ்ருத்தியாகவே அவரது ஆத்மகுணங்கள் நசித்துப்போயின. பழைய நம்பிக்கைகளும், மர்யாதைகளும் ஆசாரங்களும் லோகத்தை நல்வழியில் கூடியமட்டும் வைத்துக்கொண்டிருந்தன. அவை இப்போது அழிக்கப்பட்டன. ஸமுத்ரயாநத்தின் பொருட்டுக் கட்டிய நாவம் சண்டைக்கு உதவியது. கல்லைப் பெயர்க்கக் கண்டுபிடித்த வெடிமருந்து மனிதரைப் பிளக்க உபயோகமாயிற்று. பலமுள்ளவன்தான் ந்யாயமுள்ளவன்; அவன் பரரை ஜயித்து, அவர் நாட்டையும் பொருளையும் ஆக்ரமித்தலும் ந்யாயமே; பெரிய பீரங்கிகள்தான் ஈச்வரன் ஸங்கல்பத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றன; இவற்றால் நாடும் நகரமும் ஜநங்களும் அழிக்கப்பட்டால், அது ஸ்வபாவத்தின் ப்ரவ்ருத்தி; வேண்டாத மனிதரை உலகத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தும் வழி; என்றிப்படி

யோசனைகளும் உண்டாயின. இது தத்கால கல்வியின் முடிவான பயன்.

ப்ரக்ருதியின் ரஹஸ்யங்களை மிகவும் அறிந்தபடியாலும், அந்த அறிவால் அர்த்த காமங்களை மிகவும் பெருக்கி யநுபவித்தபடியாலும், நாகரிகம் தங்களுடையதென்று அபிமாநித்தவர்க்குள், ஸ்வப்ரயோஜநாபேக்ஷயானது, சிலரையோ, பலரால் அமைந்த ஸமவாயங்களையோ, ஒவ்வொரு தேசத்தாரையோ ஆச்ரயித்து, பரர் விஷயமாகத் துன்பங்களை விளைவித்தது; இந்த விதமாக ஜநித்த அஸூயைகளை வளர்க்கவோ நிவர்த்திக்கவோ கருதிய ஜநங்கட்கு, மேற்படி அறிவும், அந்த அறிவால் கிடைத்த பொருளும், ப்ரஜாக்ஷயத்திற்கு ஸஹாயமாயுள்ள மஹா ஶஸ்த்ரங்களையும் அமைத்துத் தந்ததன்றோ?

அம்மதத்தின் குறைவுகள்.

இந்த யோசனைகள் லோகாயதிக மதத்தின் பரிபாகத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றன. லோகாயதிக மதம் ஜநங்களுள் அர்த்த காமங்களின் அந்வேஷணத்தால் பரஸ்பரம் உண்டாகும் அஸூயைக்கு மருந்தொன்றும் தேடவில்லை. ஜநஸேவை யென்பதும் ஸமவாய ஸேவை யென்பதும் அந்த அஸூயையை விலக்கமாட்டா. ப்ராக்ருதாம்சங்களின் ஸங்காதங்கள் தான் ம்ருகங்களின் ஶரீரங்கள். ஸர்வபூதங்களும் ஒன்றிற்கொன்று ஆகாரமாகின்றன. புலி, மான் மேல் பாய்ந்து அதைப் புசிக்கும்போது அதற்கு அதர்மசங்கை ஜநிக்குமோ? 'ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி' என்றல்லோ அதன் தொழிற்கு ஸமாதாநம் சொல்லவொண்ணும். இங்கே ப்ரக்ருதியென்பது ப்ராக்ருத பதார்த்த ஸங்காதத்தின் தன்மையன்றோ? இது பலிஷ்டமாய் அமைந்த சரீரங்களில், க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்றும், ஜீவன் என்றும் பெயர்கொண்ட தத்வமானது ப்ரகாஶம் குன்றியிருக்கின்றது. மநுஷ்ய சரீரங்களில் அதற்கு ப்ரகாசம் அதிகம். அது ஸ்வப்ரயத்நத்தாலும், ஸத்ஸம்ஸர்க்கத்தாலும், ஸுக்ருதத்தாலும் ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் போன வழியே போகாமல், தனது குணங்களாகின்ற ஆத்மகுணங்களின் ப்ரகாசத்தை க்ரமேண விஸ்தரிக்கச் செய்கின்றது.

356

இவ்வாத்ம குணங்களைப் பற்றிப் பகவத்கீதையில் ஈச்வரன்,

‘அஹயம் ஸஃவஸஂஶுஃஜிஃ ஜ்ஞாந யோம வ்யவஸ்திதிஃ ।
தாநம் தமஶ்ச யஜ்ஞஶ்ச ஸ்வாத்யாயஸ் தப ஆர்ஜவம் ॥
அஹிம்ஸா ஸத்யம் அக்ரோதஸ் த்யாகஃ ஶாந்திர் அபைஶுநம் ।
தயா பூதேஷ்வ அலோலுப்த்வம் மார்தவம் ஹ்ரீர் அசாபலம் ॥
தேஜஃ க்ஷமா த்ருதிஃ ஶௌசம் அத்ரோஹோ நாதிமாநிதா ।
பவந்தி ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதஸ்ய பாரத ॥’

“பயமின்மை, அந்தஃகரணசுத்தி, ஆத்மஸ்வரூப விவேகத்தில் நிஷ்டை, ந்யாயமாக ஸம்பாதித்த தநத்தை ஸத்பாத்ரத்தில் விநியோகித்தல், மநஸை விஷயசிந்தநையினின்று விலக்கல், பலாபேக்ஷையின்றிப் பகவானுடைய ஆராதநம் செய்யல், வேதாப்யாஸம், க்ருச்ரசாந்த்ராயணாதிகளைப் பகவத்ப்ரீணநமாகச்செய்தல், மநோவாக்காயங்கள் பரரிடம் ஒரே ரூபமாக ப்ரவ்ருத்தித்தல், யாவரிடமும் ஹிம்ஸையை விலக்கல், ஸத்யம் அதாவது உள்ளபடிக் கண்டதை ஹிதத்தின் பொருட்டுச் சொல்லல், கோபமின்மை, புருஷார்த்த விரோதியானவற்றை நிரஸித்தல், சாந்தியெனும் இந்த்ரியங்களை விஷயங்களினின்று திருப்பும் சக்தி, அயலார்க்குத் துன்பம் விளைவிக்கும் வார்த்தைகள் அதாவது கோள் சொல்லாமை, பூதங்களினிடம் தயை, விஷயங்களில் பற்றில்லாமை, மார்தவம் அதாவது அக்ரௌர்யம், அகார்யகரணத்தில் லஜ்ஜை, சபலமில்லாமை அதாவது ப்ரியமான வஸ்துவைப் பார்த்து மநஸ் சலிக்காதிருத்தல், தேஜஸ், அதாவது துர்ஜநரால் பரிபவமடையாமை, க்ஷமை அதாவது பரர் துன்பம் செய்தாலும் அதனால் மநோவிசாரமின்மை, தைர்யம் அதாவது ஆபத்திலும் விடாமுயற்சி, உள்ளும் புறமும் சுசித்வம், அத்ரோஹம் அதாவது பரருடைய ந்யாய மார்க்கத்தில் இஷ்டாநுவ்ருத்தியைத் தடுக்காமை, கர்வமின்மை இத்யாதி கல்யாண குணங்கள் ஓ! அர்ஜுநா! பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை அநுஸரிக்கப் பிறந்தவனுக்கு உண்டாகின்றன” என்று ஸாதித்தருளினர்.

இவை ஆத்மகுணங்கள். ப்ராக்ருதாம்சங்களுடைய சேர்க்கையால் இவை புஷ்பிக்கமாட்டா. இத்தகைய சேர்க்கையால் ஆகின்ற சரீரங்களில் ஸத்வாதி குணங்களில் ஒவ்வொன்று விசே

ஷித்து ப்ரகாஶிப்பதும் ஆத்மப்ரயத்நமின்றி யமையாது. ஆதலால் நித்ய சேதநனை ஜீவனை நிராகரிப்பவர்க்கு ஆத்மகுணபூர்த்தி யுண்டாகாது. நாஸ்திகரான சிலர் ஆத்மகுணபூர்த்தியை ஆவிஷ்கரிக்கின்றனர் என்றால், அவர் இல்லையென்று ஸாதிப்பதால் மட்டும் அவர்க்குள் நித்ய சேதநன் இல்லாமல் போகமாட்டான். அவரது நிஷேதம் என் தாய் மலடி என்று ஒருவன் சொல்வதை யொக்கும்.

ஜீவன் சரீரங்களெனும் காராக்ரஹத்தில் அடைபட்டிருப்பதால், அவனது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமும், ஜ்ஞாநமாகின்ற குணமும், சரீரங்களுக்குத் தக்கபடிக் குறுகியோ பெருகியோ ப்ரகாசிக்கின்றன. இதற்கு மூலம் கர்மம். ஜீவன் கர்மவஶ்யனாய், ப்ரக்ருதியின் சுழலிலகப் பட்டுக்கொண்டு, தானிச்சித்தபடி இருக்கத் திறனற்றவன். கர்மாத்யக்ஷனை ஈஶ்வரன் அவனது ஸ்வாமி. இப்படி ப்ரமாணபலத்தாலும் ஸரியான அநுமாநத்தாலும், எல்லாரும் ஆஸ்திகதையைப் பாராட்டவேண்டும்.

காலதேசபேதங்களாலும், ஜ்ஞாநபேதத்தாலும், பக்தி தாரதம்யத்தாலும், இவற்றால் ஜநிக்கும் அர்ஹதாபேதத்தாலும், தத்வஜ்ஞாநவிஷயத்திலும், ஈஶ்வரோபாஸ்தி ப்ரகாரத்திலும், பல நாட்டினர் பரஸ்பரம் பேதிக்கின்றனர். தமக்கன்றி மற்றோர்க்கு ஈஶ்வரன் இரங்கான் என்போர் மூடர். 'யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம். மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வஶ:' ॥ என்றும், 'யேऽப்யந்யதேவதா பக்தா யஜந்தே ஶ்ரத்தயாந்விதா:। தேऽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் ॥' என்றும் பகவான் அருளிச்செய்ததை ஜ்ஞாநவான்கள் மறக்கமாட்டார்கள்.

ஆகையால் ஆஸ்திகதைக்கும் ஆத்மகுணபூர்த்திக்கும் ம்ருத்யுவாக உதித்த குருமதமானது லோகத்தை நஶிக்கச்செய்யும். இந்த மதமன்றோ தத்காலம் மிகப் பரவுகின்றது? இதையன்றோ பலனாகத் தத்காலப் படிப்பு உண்டுபண்ணுகின்றது? இந்த மதத்தின் ப்ரசாரத்தையும் இது புஷ்பித்த ப்ரகாரத்தையும் ஜர்மனி தேசத்தாரின் நடத்தையில் சிந்திக்கக்கூடும். வாயினால் அநேகர் ஈஶ்வரன் பெயரைச் சொல்வார்கள். காலினால் பலர் பகவான் ஸந்நிதிக்குச் செல்வார்கள். கையினால் சிலர் உபஹா

ரங்களை ஸ்வாமி முன்பாக ஸமர்ப்பிப்பார்கள். இவர் மனமோ லோகாயித மதாநுஸாரியாக நிற்கும்.

இப்படிப் பலர் நிற்க, பகவான் பெயரைச் சொல்லி வாய் நோகாமலும், தேவன் ஆலயம் சென்று கால் நோகாமலும், ஶரண்யன் ஸந்நிதி பர்யந்தம் உபஹாரங்களைச் சுமந்து கை நோகாமலும், மனத்தை அர்த்த காமங்களில் செலுத்திவிட்டு, அதை நாட்டின் நன்மைக்கென்று சொல்லிக்கொண்டு திரிபவரும் உளர். இவர் தத்கால வித்யாதருக்களின் பரிபாகத்தால் விகஸித்த புஷ்பங்கள்.

ஓர் புதிய சட்டம்.

நமது ராஜதாநி சட்டநிரூபணஸபையில் ஓர் புதிய சட்டம் பிறந்தது. ஸ்ரீ வேங்கடேஶன் ஆலயத்தில் ஸேவார்த்திகளால் ஸமர்ப்பிதமான விஶேஷத்ரவ்யம் உளதாம். சிலர் வேண்டுகோளின்பேரில், அந்த ஆலயத்தின் விசாரணை கர்த்தாவானவர் அதனுடைய த்ரவ்யத்தை, இரண்டு லௌகிக வித்யையைக் கற்பிக்கும் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்திற்கும், ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலைக்கும் வ்ரயம் செய்துவந்தனராம். இந்த விஷயம் ஹைகோர்ட்டில் விமர்சைக்கு வரவே, ஜட்ஜிகள் தேவஸ்தாந த்ரவ்யத்தை இவ்வித லௌகிக ப்ரவ்ருத்திகளில் உபயோகப்படுத்துவது அநுசிதமென்று அபிப்ராயம் தந்தனராம். உடனே விசாரணைகர்த்தா பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாசாலைக்கும் தேவத்ரவ்யத்தை உபயோகிப்பதை நிறுத்திவிட்டனராம். ஆதலால் நம்மவருள் சட்டநிரூபண ஸபையைச் சேர்ந்த சில லௌகிகர், திருமலை தேவாலயத்தின் பொருளை, மேற்குறித்த பாடசாலைகள் நிமித்தம் செலவுசெய்தல் ந்யாயம் என்று சட்டமொன்று ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். அங்கிருந்த ஹிந்து மெம்பர்கள் அனைவரும் சட்டத்தை ஆமோதித்தனர். பாஹ்யரான இங்கிலீஷ் கற்ற பலரும் இச்சட்டத்தைக்குறித்து ஸந்தோஷிக்கின்றனர். இம்மட்டில் நிற்காமல், தேவாலயங்களில் மிகுதியாகும் பணமெல்லாம் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்கள் வ்ருத்தியாகும்பொருட்டுச் செலவுசெய்ய வேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கின்றனர். அதன் நிமித்தமாகவும் சட்டங்களை அபேக்ஷிக்கின்றனர்.

கவர்ன்மென்டார் மதவிஷயங்களில் உதாஸீனர். ஹிந்துக்கள் இவ்வண்ணம் வேண்டினால் சட்டமும் செய்ய ஸம்மதிக்கின்றனர்.

559

இங்கிலீஷ் கற்றவரே இவ்வண்ணம் வேண்டுபவர்கள் என்பதை அவர் பராமர்சிக்கத்தக்கவர். இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்கள் ப்ராயேண ஹிந்துக்களை ஸ்வமத விஷயமாக விரோதிகளாகவோ உதாஸீநராகவோ செய்துவிடுகின்றன. இப்படியானவரென எண்ணத்தக்க சிலர், இப்படி ஆகப்போகின்ற ஹிந்துக்களுக்கு, அவர் அப்படி ஆகத்தக்க வித்யையைக் கற்பிக்க, தேவாலய த்ரவ்யத்தைச் செலவிடச் சட்டம் செய்யலாம். அது தர்மமாகுமோ? இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்கள் வ்ருத்தியாகப் பணம் வேண்டும்; பணம் தேவாலயத்தில் இருக்கின்றது; அதை எடுத்துக்கொள்ளலாம்; என்று முடித்தால் ஜர்மானியர் கல்வியைப் போய்த் தூஷிப்பானேன்? இதுதான் லோகாயதிக மதத்தின் விளைவு. பகவான் ஆலயங்களில் பக்தர்களுக்கு இரங்கி ஸாந்நித்யம் செய்கின்றான் என்று விச்வஸித்து, அவனது கைங்கர்ய நிமித்தமாகவோ, ஸ்வாபீஷ்டத்தை அவன் நிறைவேற்றினனெனும் நம்பிக்கையினால் அவனுக்கு ஸமர்ப்பணரூபமாகவோ, விச்வஸித்தவர் அளித்த பொருள்களை, விச்வஸிப்பவர் என்று எண்ணத்தகாதவரும், அவிச்வாஸிகளென எண்ணத்தக்கவரும், தம்மைப் போல் பிறரையும் செய்யக்கூடிய வித்யையை, பிறர்க்குக் கற்பிக்கவேண்டி எடுத்துக் கொள்ள முயன்றால், இந்தியாவைப் பலதரம் படையெடுத்துத் தேவாலயங்களின் தநத்தைச் சூறையாடின கஜநிவாஸியான மாமூது எனும் ராஜனும், மஹம்மத் கோரியெனும் அரசனும் நம்மவரால் வெறுக்கத்தகாதவர் என்று முடிகின்றது. இங்கிலீஷ் படிப்பு நமது கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் அழிக்கின்றது என்பதற்கு ப்ரமாணமாகப் பம்பாயில் ப்ரசுரமாகும் 'Times of India' என்னும் பத்ரிகையின் இவ்வருஷம் Christmas Number தனில் 'The Changing East' எனும் article படிக்கத்தக்கது.

பின்னும் தர்மசாஸ்த்ர ஸம்பந்தமாகச் சட்டங்கள் பிறக்க ப்ரயத்நம் உண்டாயிருக்கின்றது. இதைப்பற்றிப் பின்னர் யோசிப்போம்.

இங்கிலீஷ் படிப்பு யாது பயனைத்தரும்? அர்த்தகாமங்களைத் தரும். அர்த்தகாமத்தை ஜநங்கட்குக் கொடுக்கப் பகவத் த்ரவ்யம் செலவிடப்படலாமா? அர்த்தகாமத்தை ஸம்பாதநம் செய்து பிறர்க்கு உதவலாம்; அது புண்யமாகும்; என்றாலோ,

'புண்ய: புண்யேந கர்மணா பவதி,' எனும், ச்ருதி வாக்யத்தின்படிப் புண்ய கர்மத்தால் புண்ய பலனை அடையலாம். ஆனால் பகவத் த்ரவ்யத்தைக்கொண்டு பரம்பரையாகப் புண்யம் யார் ஸம்பாதிக்கப்போகின்றனர்? பணத்தைப் பற்றுகின்றவர்களா? என்றால், ஜனங்கள் வேண்டிய அர்த்தகாமங்களை அளித்தால் பகவானும் த்ருப்தனவன் என்று சொல்லக்கூடும்.

> 'தஸ்மாத் பக்தி ஜ்ஞாநாப்யாம் ஸமேதஸ்ய பஜாவந ।
> நயாசேச பராக்ஷம்விஷ்டம் யாவநாஸ ஸம்ஸ்ருதிப்ரபவம் ।'

எனும்படிப் பகவானை அவனது ஜ்ஞானபக்திகள் தவிர மற்றொன்றையும்பற்றி ப்ரார்த்திக்கக் கூடாதே. பகவானிடம் தநத்தை யாசித்தால் புருஷார்த்தம் கெடுமே. இப்படிக்கு ப்ரமாணம் நிற்க, யாசிக்காமல் அவன் பொருளைக் கொண்டால் பாதகமில்லையென்று சொல்வரோ? பணத்தால் பரமபுருஷார்த்தம் கிடைக்குமாவென்றால், 'யதைவ உபகரணவதாம் ஜீவிதம் ததைவ தே ஜீவிதம் ஸ்யாத், அம்ருதத்வஸ்ய து நாசாஸ்தி வித்தேந' என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயிக்குச் சொன்னதை நினைத்துப் பணத்தை அநுபவிப்பதால் பரமபுருஷார்த்தம் கிடைக்காதெனத் தெளியக்கூடாதா? பகவத் த்ரவ்யத்தைக்கொண்டா நன்மையைத் தேடவொண்ணும்? ஆனால், பணம் தேவாலயங்களில் மிகுதியானால் அதை எவ்விதம் செலவு செய்தால் கூடும் என்பர். பகவான் உகந்தபடிச் செலவிடல் வேண்டும். 'ஸத்யாதாநே தோஷஸம்பவாது' என்றிருக்கின்றது. பாகவதர் த்ருப்தி யடையும்படி பகவத் த்ரவ்யம் வ்ரயம் செய்யப்படலாம். பகவத்பக்தி ஸாதகமான வித்யையை ஜனங்கட்கு உபதேசிக்க அதை வ்ரயம்செய்யலாம். பகவத் பக்திக்கு விரோதமாகும் வித்யை நிமித்தம் அதைச் செலவிடலாமோ? இங்கிலீஷ் படித்தவர் பகவத் பக்தராய்ப் போந்தாராகிலும், அவர் பரீக்ஷை கொடுக்கவும் உத்யோகம் செய்யவும், வக்கீலாகவும், வைத்யராகவும், வர்த்தராகவும், உபகாரமாகும் வித்யையைக் குறித்துப் பகவத் த்ரவ்யத்தைச் செலவு செய்தால், பகவான் த்ருப்தனவன் என்பது பரிஹாஸ விஷயம். இவ்விடம் பகவத் சப்தம் த்ரவ்யம் தரும் ஆலயங்களில், அர்ச்சாரூபியாய் விளங்குபவனைக் குறிக்கின்றது. மற்றொன்றையும்

குறிக்காது. ஸ்ரீநிவாஸன் தடித்தைக்கொண்டு கொரானும் பைபிலும் கற்பிக்கக் கூடாதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

பாடலீபுரம். பாடலீபுரம் என்றும் பாடலீபுத்ரமென்றும் பெயர்கொண்ட மகதராஜ்யத்தின் ராஜதானி யிருந்தவிடத்தைப்பூமியைத் துளைத்து ஸோதிக்கும்படி ரதன்தாதா எனும் பார்ஸி தநாட்யர் வருஷம் ஒன்றுக்கு 20000 ரூபாய் செலவுக்குக் கொடுக்கின்றார். இப்படிப்பட்ட ஸோதனை இப்போது நடக்கின்றது. இதைக்குறித்து டாக்டர், டி. பி. ஸ்பூநர் என்பவர் சிலவிஷயங்களை ராயல் எஷியாடிக் ஸொஸைடி எனும் சபைமுன்பாக ப்ரஸ்தாபித்தனராம். அந்த ப்ரஸ்தாபத்தில், பாரஸீக தேசத்தின் ப்ராசீந ராஜதானியான பெர்ஸிபோலீஸ் எனும் நகரத்தில் ராஜக்ரஹம் இருந்தவண்ணம், பாடலீபுரத்திலும் இருந்ததற்கு அடையாளமாக ஸ்தம்பங்களும் கட்டிடங்களின் அமைப்பும் வெளியாகின்றதெனவும், இதனாலும், தத்காலம் அகப்பட்டிருக்கும் எழுத்துமூலமான ஸாக்ஷ்யத்தைக் கொண்டும், பாரஸீகர் மகதநாட்டில் அரசாண்டனர் என்றும், அவருடைய அதிராஜ்யமானது அந்த நாட்டையும் உட்கொண்டதென்றும் அவர் தீர்மாநம் செய்தனர்.

அவருடைய எழுத்து மூலமான ஸாக்ஷ்யம் நமக்கு வெளியாகவில்லை. பௌத்தர் புஸ்தகங்களாலும், ஆர்யர் புராணங்களாலும், புத்தருடைய ஸமகாலத்தில் மகததேசத்து ராஜர்களான விதிஸாரனெனும் பிம்பிஸாரனும், அவன் புத்ரன் அஜாதஸத்ருவும், ராஜக்ரஹமெனும் நகரத்தில் அரசாண்டனரென்று ஏற்படுகின்றது. அதற்குப் பிறகு பாடலீபுரம் மகதராஜதானியாயிற்று. புத்தர்காலம் முதற்கொண்டு இந்திய தேசசரித்ரம் நஷ்டமாகவில்லை. ஆதலால் பாடலீபுரத்தில் பாரஸீக ராஜ்ய ஸங்கை நம்மவர்க்கு உதிப்பது கஷ்டம்.

அரண்மனைகள் பாடலீபுரத்திலும் பெர்ஸிபோலீஸ் நகரத்திலும் ஏகாகாரமாக அமைந்திருந்தால் அது க்ரஹநிர்மாண கர்த்ருத்வம் ஒன்றாகவோ ஸமாநமாகவோ இருந்ததென்று அயிர்ப்பதற்கு ஹேதுவாகுமேயன்றி, ராஜ்யங்களின் ஐக்யத்தை ஸ்தாபிக்கமாட்டாது. புத்தர்காலத்துக்கு ஏழு எட்டு நூற்றாண்டின் முன்னால், இந்த்ரப்ரஸ்தத்தில், பாண்டவர்க்கு அரண்மனை நிர்மித்த மயனும் பாரஸீக தேசஸ்தனா யிருக்கவேண்டும். அல-

ரர்களெனப் பிருதளித்துப் பாரஸீகநாட்டார் உபாஸித்த மித்ரா வருணர்களும் மற்றைய ஆர்யர்தேவர்களும், ஆர்யநாட்டில் தேவ ஶப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கப் பட்டனர். அஸுரோபாஸகர்க்கு அஸுரரெனும் பெயரும், தேவோபாஸகர்க்குத் தேவரெனும் நாமமும், நாகோபாஸகர்க்கு நாகரெனும் பெயரும் பழையகாலத்தில் வழங்கின. மர்த்யரான அஸுரராஜரும், அஸுர ப்ரஜைகளும், மஹாபாரதகாலங்களில் இந்தியாவில் வஸித்தனர். ஆதலால் அஸுரரெனும் பாரஸீகரைக்கொண்டு மகதராஜர் பாடலீபுரத்தில் அரண்மனை கட்டியிருக்கலாம். இதன்மேல் ஊகித்தல் பொருந்துமெனத் தோன்றவில்லை.

இந்தியர்படிப்பு. இவ்வருஷம் டிசம்பர் மாஸம் மாடர்ன் ரிவ்யூ எனும் பத்ரிகையில், இந்தியர்க்கு இசைந்த வித்யாதாநத்தைப் பற்றி, ஓர் இங்கிலீஷ் பத்ரிகையில், 1913 வருஷம் ஆகஸ்டு மாஸத்தில், குக்ஸன் எனும் ஒரு ஆங்கிலேயர் எழுதியதினின்று, ஓரம்ஶம் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதை இவ்விடம் விவரிப்போம்.

இந்தியர்க்குக் கல்வி கற்பிப்பவர் அக்கல்வி தேசத்தின் அபிவிர்த்திக்குப் பொருந்திநிற்கச் செய்யவேண்டும். இங்கிலீஷாயிருப்பதெல்லாம் யாவர்க்கும் நன்மையளிக்கவேண்டும், எனும், நமது வழக்கமான மூடவிஶ்வாஸத்தையிட்டு, இங்கிலீஷ் வாத்யார்களேயும் பயிற்சியையும் இந்தியர்க்குத் தந்தோம். இவையிரண்டும் கிழக்கு தேசத்தினரை இங்கிலீஷ்க்காரராக மாற்றவில்லை. ஏனெனில், இந்தியர் இங்கிலீஷ்க்காரரன்று. இப்போது இந்தியர் உலகத்தில் மற்ற தேசத்தாருடன் வர்த்தகத்திலும் கைத்தொழிலிலும் போராடவேண்டி யிருத்தலால், பதார்த்த விசாரவிஷயமாக மேற்கு தேசத்தார் விர்த்திசெய்த ஶாஸ்த்ரங்களிலும், கைத்தொழில் பயிற்சியிலும், இந்தியர்க்கு எவ்வளவு கற்பித்தாலும் பொருந்தும். ஆனல் அவர்க்குண்டான ஸ்வபாவாபிவிர்த்திக்கு, அவருடைய ப்ராசீந சரித்ரமே மூலமாகவேண்டும். அவர்க்கு அளிக்கும் வித்யைக்கு ப்ராணதாரமாக இருக்கவேண்டியது லோகாந்தர விஷயமே. லோகாந்தரமே கீழ்தேசத்தினர்க்கு ஜந்மபூமி யொத்தது. மனிதர், மதமொன்றில்தான், தமது உயர்நிலையைப் பொருந்துகின்றனர். இந்தியா தேசமெங்கும், ஸ்கூல்களும், கலேஜ்களும் உண்டாக்கி, அவற்றுள் தேசாந்தர

வித்யைகளைச் சிறப்புடன் ஸங்கேதப்படிப் போதித்து, படிக்கும் சிறுவர் ஆத்மாக்களை ஜடமாக்கி, அவருடைய அந்தக்கரணங்களுக்கு விகாஸமின்றிச் செய்வதைக்காட்டிலும், அவருடைய கல்வியை அவர்க்கே விட்டொழியலாம். பரீக்ஷையில் தேறுகின்றவரைக் கற்பிக்க ஏற்படுத்துவதைவிட, வீண் எண்ண மிடுபவரும் ஸ்வப்நம் காண்பவரும் வாத்யாராக இருக்கத்தகும். இந்தியருடைய தேசாபிமாநத்துக்கு மேன்மையான உறுப்புகளாய் நிற்கும் வித்யைகளுக்கன்றோ, இந்திய யூநிவர்ஸிடிகள் ஓர் ஆலயமென இருக்கவேண்டும். சண்டை, கோபம், த்வேஷம், பத்தவைரம் இவை அந்த ஸ்தாநங்களைக் கெடுக்கலாமே? அங்கே இந்தியருடைய குருஶிஷ்யபாவம் வளரவேண்டும். குருஶிஷ்யர்க்குள் உதிக்கும் ஸம்பந்தம் அவர்மதத்தை அநுஸரித்து நிற்கவேண்டும். மதம் யூநிவர்ஸிடிக்கு ஆத்மாவாகவேண்டும். அவருடைய ஜீவநம் அதை அநுஸரித்து நிற்கவேண்டும். நமது தர்மம் அவர்க்குக் கூடுமோ? அவருடைய தர்மத்தில் அவர்க்கு விஶ்வாஸம் நிலைக்கவேண்டும். இந்த்ரிய நிக்ரஹம், டம்பமின்மை, வீண்செலவு செய்யாமை, மர்யாதை, பரஸ்பரஹிதம், பெரியோர்வணக்கம், ஆமுஷ்மிகத்தில் சிந்தை, இவற்றை மனிதர்க்கு முக்யகுணங்களாக கீழ்தேசத்தினர் உரைக்கின்றனர். இவற்றையன்றோ அந்தக் கலாசாலைகள் காப்பாற்றவேண்டும்?

இவ்வித யோசனைகள் இதர ஐரோப்யர்களும் செய்யக்கூடும். இந்தியர்க்குள் படித்தவர் பலர் இவ்விதம் யோசிக்கக்கூடும். ஆனால் தத்காலம் பஶ்சிமவித்யையை அப்யஸித்தவர் ப்ராயேண மேல்வரைந்த யோசனையை அங்கீகரிக்கமாட்டார். பூர்வகாலம் இந்தியாவும் இத்தகைய சிந்தைகளில் மாத்ரமே ஆழ்ந்ததன்று. நமது முன்னோர் வீர்யம் பராக்ரம் முதலான ஆண்தன்மைகளைப் பகுமாநித்தனர். ஆனால் அவை ஸத்யதர்மங்களின்மேல் நிலைக்கவேண்டு மென்றார். உத்ஸாஹம், முயற்சி முதலான குணங்களை மதித்தனர். யபா க்ஷயாவ வியபா வஹ்ஹுஂ வ்ருந்வ-யாச என்று மிக்க பொருள் சேர்க்கச்சொன்னர். ஏனென்றால் நக்ஷ்ஂவந வஸவெஜள வ்ருத்ராவக்ஷீத, என்று, எவனுகிலும் வீடேறி இருப்பிடத்திற்காகவும் போஜநத்துக்காகவும் வந்தானுகில் அவனை நிராகரித்தல் கூடாதென்றனர். அர்த்தகாமங்களை தர்மநிமித்தம் ப்ர

யோகிக்கச் சொன்னார்கள். உலகத்தில் நன்குவஸித்து ஆமுஷ்மிக சிந்தையும் விடாதிருக்க வேண்டினர். தேஹயாத்ரைக்கு வேண்டியமட்டும் விஷயாநுபவமும் அதற்குமேல் அதில் த்யாக புத்தியும் உபதேசித்தனர். ஆனாலும் தத்காலம் வழங்கிவரும் பாஹ்யதேசவித்யை நம்சிறுவரையும் பாஹ்யராகச் செய்தது. விஷயவாஸனை மேலிட ஆமுஷ்மிகசிந்தை விலகிப்போய் விட்டது.

இந்திய பெண் கல்வி.

மக்கள் இவ்விதம் வளர மகளிர்க்கும் பச்சிம தேச வித்யாப்யாஸம் வேண்டப் படுகின்றது. வாயினால் அநேகர் ஸீதை, ஸாவித்ரி, தேவி, தமயந்தி, அநஸூயை, மைத்ரேயி, ஸுமித்ரை. பாஞ்சாலி, முதலான நமது ப்ராசீந ஸ்த்ரீரத்நங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டு, பச்சிமதேசத்தில் தத்காலம் பரிணமிக்கின்ற ஸ்த்ரீகளை யொக்க நமது ஸ்த்ரீகளும் பரிணமிக்கும் மார்க்கம் தேடுகின்றனர்.

பால்யவிவாஹம் ஸ்த்ரீகளுக்கு சரீரதார்ட்யக்குறைவு செய்கின்றதெனச் சொல்லிவிட்டுத், தமது பிள்ளைகள் ஸர்வஜ்ஞாநமும் தேசாந்தர பாஷாமூலமாய் அடைகின்றதனாலும், பரீக்ஷாதிஶ்ரமங்களால் க்லேசிக்கப் படுவதாலும், துர்பலத்தை யடைந்து, வ்யாதிகளால் குன்றி, அல்பகாலம் ஜீவித்து, மரிக்கின்றாரென்பதை அறிந்தும், அதே ரூபமான வித்யாப்யாஸத்துக்கும் பரீக்ஷைகளுக்கும் நமது ஸ்த்ரீகளையும் உட்படுத்துவது யுக்தமன்றென ஏன் யோசிக்கின்றாரில்லையோ? வ்ருத்தம் செம்மைப்படுவது வித்யாப்யாஸ ப்ரயோஜநம் என்பார். இத்தகையவித்யை இங்கிலீஷ் புஸ்தகங்களில்தான் உண்டெனச் சொல்ல யாரும் துணியார். அங்கேதான் அவை கிடைக்குமென்றாலும் அது தேச பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு நமது சிறுவர்க்குப் பயன் படாதா? இங்கிலிஷ்க்காரர் தவிர மற்ற தேசத்தார் ஸ்வதேச பாஷையைக்கொண்டே ஸர்வவித்யைகளையும் தெரிந்துகொள்ள வில்லையோ? பாஷாந்தரமே நம் சிறுவர்க்கு வித்யாமூலமாய் நிற்பதைப்பற்றி ஶோகிக்காமல் பெண்கட்கும் அதேமார்க்கம் தேடுவது மதியின்பயனாமோ?

பதார்த்த ஶாஸ்த்ரபரிசயம் யாவர்க்கும் வேண்டியதே. இதனால் இவ்வுலகம் நன்கு அநுபவயோக்யமாகும். ஐஹிகத்தை வேண்டாதார் ஆயிரத்தில் ஒருவர் தேறார். ஆனால் பதார்த்த

ஶாஸ்த்ரத்தை நாமநுபவிக்கும்படிப் பலிக்கச்செய்பவர் சிலராகத்தான் முடிவார். ஏனையோர்க்கு அது அஜ்ஞாந நிவாரணத்தின் பொருட்டுத்தான் உபயோகமாகும். வ்ருத்தம் சீர்பட இது உதவாது. ஆத்மகுணங்கள் இதனுல் விகஸிக்கமாட்டா. ஆமுஷ்மிகம் இதனுல் பலிக்காது. இவைமூன்றும் நமது பெரியோர் நமக்களித்த உபதேசங்களை வெளியிடும் நமது ப்ராசீந க்ரந்தாவலோகநத்தால்தான் ஸித்திக்கும். தேசாந்தரங்களில் வஸித்த கவிஞர் செய்த பாஷாந்தர க்ரந்தங்கள் இச்சீர்மைகளை உண்டாக்கமாட்டாவோ என்றுல், ப்ராயேண இது ஸம்பவிக்கமாட்டாது. முன்னமே ஐரோப்பியர் வசநத்தைக் காட்டினேம். இங்கிலீஷ் எவ்வளவு கற்றுலும் ஹிந்துக்கள் இங்கிலீஷ்க்காரர் ஆகமாட்டார்கள்.

இங்கிலீஷ் ராஜாங்கபாஷை யாயிற்றே. அதன் பரிசயம் அவஶ்யம் வேண்டுமன்றோ? என்றுல், ராஜாங்க ஸம்பந்தத்தையும் ராஜாங்கத்தார் பழக்கத்தையும் அபேக்ஷிப்பவர்க்கு அது வேண்டியதே. அதுவும் பேசவும் எழுதவும் ஸாமர்த்யம் உண்டாகும் பர்யந்தமே வேண்டியது. இந்த ஸாமர்த்யம் நம்முடைய ஸ்த்ரீகளுக்குத் தேவையோ? இங்கிலீஷில் பாண்டித்யம் அபேக்ஷித்த ஸ்த்ரீகள் அதை நன்றுகக் கற்கட்டும். மற்றோர் விஷயத்தில் இந்த நிர்ப்பந்தமேன்?

எது செய்தாலும், நமது மதத்தை அழிக்கும் விதம் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் விலக்கத்தக்கதே. இதைப் பராமர்ஶிக்காமல் ஆசார சீர்திருத்த மென்று சொல்லிக்கொண்டு, மர்யாதைகளைத் தாண்டி வர்த்திப்பவர், தாங்கள் செய்வதைக் கண்டு தங்களைக் காட்டிலும் புத்தியில் குன்றியவர் செய்ய ஆரம்பிப்பார் என்பதை யோசிக்கத்தக்கவர். ப்ராயேண ஜநங்கள் அஜ்ஞர். அஜ்ஞர்க்குப் புத்திபேதம் ஜநிக்கும்படி ஜ்ஞாதாக்கள் எனப் பெயர்தரித்தவர் வர்த்திக்கல் தகாது. மர்யாதை குலையாமல் ஆசாரங்கள் மாற நாம் கேட்டும் கண்டு மிருக்கின்றோம். ஈஶ்வர பக்தியாலும் ஸாதுத்வத்தாலும் ஶ்ரேஷ்டரெனப் படுபவர்கள் இவ்வித மாறுதல்களை உண்டாக்கியிருக்கின்றனர். கேவலம் லௌகீகர் ஆசாரங்களை மாற்ற ஆரம்பித்தனராகில் மர்யாதைகள் குலைவதுடன் நாஸ்திக வாதங்களும் தலையெடுக்கும்.

ஸ்ரீ:

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

𑌉𑌦𑍀𑌰𑍍𑌣𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌦𑌵𑌾𑌶𑍁𑌶𑍁𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌂
𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌿𑌂 |
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌚𑍍𑌚𑌰𑌣𑌾𑌰𑍁𑌣𑌾𑌂𑌬𑍁𑌜-
𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑌿𑌂𑌧𑍁𑌶𑍀𑌕𑌰𑌃 ‖ **29.**

---

29. குருவாயுள்ள மோக்ஷமாகிற பலத்திற்கு லகுவாயுள்ள ப்ரபத்தியாகிற உபாயம் எவ்விதத்தில் அநுரூபமான நிமித்தமாகும்? என்னும் ஶங்கையை நிவ்ருத்தி செய்ய யத்நம் செய்து, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், கைமுதிக ந்யாயத்தை அவலம்பித்தவராய்க் கொண்டு, ப்ரபத்தியைக் காட்டிலும் லகுவான அஞ்ஜலி யென்னும் பகவத்தர்மத்தின் ப்ரபாவத்தைக் கீழ் ஶ்லோகத்தில் உதாஹரித்துவிட்டு, இந்த ஶ்லோகத்தால், 'அஞ்ஜலிக்கும் அநர்ஹர்களாக இருப்பவர் விஷயத்தில் அநுராக லேஶ மாத்ரமும் ஶரண்யனுடைய சித்தத்தை ரஞ்ஜிப்பிக்கக் கூடியது' என்பதை விவரிக்கிறார்.

𑌤𑍍𑌵𑌚𑍍𑌚𑌰𑌣𑌾𑌰𑍁𑌣𑌾𑌂𑌬𑍁𑌜𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑌿𑌂𑌧𑍁𑌶𑍀𑌕𑌰𑌃 𑌉𑌦𑍀𑌰𑍍𑌣 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰 𑌦𑌵𑌾𑌶𑍁 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯, 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ‖ [ஹே ஶரண்ய! உன்னுடைய திவ்ய சரண நளிந யுகளத்தில் வைக்கப்படும் ப்ரீதி விஶேஷமானது பெரியதொரு அம்ருத ஸமுத்ரத்தைப் போன்றது. அந்த ஸமுத்ரத்தின் ஒரு திவலை மாத்ரமே, ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸம்ஸாரமாகிற இந்தக் காட்டுத்தீயை விளம்பமின்றிக்கே ஒரு க்ஷணத்தில் ப்ரஶமநம் செய்துவிட்டு, முக்தர்க

ளுடைய அநுபவத்திற்கு ஸமாநமான ஸுகத்தையும் (அப்படி ப்ரீதி செய்யுமவர்களுக்குக்) கொடுக்கின்றது.]

"விஷயெ தெ ஊஹாராஜ! ராமவ்யஸநகஶிதாः ।
அவி வ்ருக்ஷாः பரிஶுஷ்காः ஸபுஷ்பாங்குரகோரகாः ॥"

[ஹே மஹாராஜனே! ராமபத்ரன் வநம் போய்விட்டான் என்னும் துக்கத்தினால் வருந்தினவைகளான உம்முடைய ராஜ்யத்திலுள்ள அசேதநங்களாகிய வ்ருக்ஷங்களும், தமது புஷ்பம் தளிர் மொட்டு ஆகிய ஸகலங்களுடனே வாடி வதங்கிவிட்டன] என்கிறபடி அநுராக லேஶத்தைச் செய்த கோஸலதேஶத்து வ்ருக்ஷங்களுக்கும் உசிதமான காலம் ப்ராப்தமானபோது பரமபுருஷார்த்த ஸித்தியை ஶரண்யன் கொடுத்ததை நாம் அறியவில்லையோ? அப்படி ஸ்தாவர விஷயத்தில் க்ருபை கூர்ந்த ஶரண்யன், நமது அநுராகத்தை எவ்விதத்தில் நிராகரிப்பன்? அஞ்ஜலிக்கு அநர்ஹதை ஜநித்துவிட்டாலும், நாம் இவ்விதமான அநுராகத்தைச் செய்வதே போதுமானது; அந்தத் தர்மத்தின் ப்ரபாவம் அப்படிப்பட்டது என்பது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம்.

த்வச்சரணாரவிந்தயுகள விஷயத்தை உடைய ஸ்ரீகரம்-ஸாமாந்யமான இதர க்ஷுத்ர தேவதைகளின் பாதங்களில் செய்யப்படும் ப்ரீதி இந்த ப்ரபாவத்தை உடையது அன்று;

"ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி"

[இவன்தான் ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறான்] என்றும்,

"ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாऽऽநந்தீ பவதி"

['ரஸம்' என்று சொல்லப்படும் பரமாத்மாவை அடைந்தே இந்த ஜீவாத்மா ஆநந்தத்தைப் பெறுகிறான்] என்றும் சொல்லப்படும் ஶரண்யனுடைய பாதாரவிந்தங்களே இந்த மாஹாத்ம்யத்தை யுடையவை என்பதை "த்வத்" என்னும் பதம் ஸூசிப்பிக்கின்றது.

நீலமேக ஶ்யாமளமாயுள்ள திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில், சிவந்த தாமரை புஷ்பம் போன்ற திருவடிகள் தோன்றினால்,

அது ஒரு பரபாக ஶோபையைக் கொடுக்குமன்றோ? அப்படிப் பட்ட ஶோபையை யுடைய திருவடிகளில் எவன்தான் அநுரா கம் செய்யாமல் இருக்கக் கூடும்? என்பதைக் காண்பிக்க் "அநுராகாம்புராஶி" என்னும் உபமாநம் திருவடிகளுக்கு ப்ரயோ கிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

"க்வசித் இந்தீவர ச்ரீ: க்வசித் அபி ச ஸரோஜந்ம ஸங்காஶ ஶோபா
க்வாபி ஜ்யோத்ஸ்நா ப்ரகாஶ: க்வசித் அபி ச ஸுவர்ணச்ச வர்ணோத்தரங்க:
க்வாஸௌ வர்ணாந்தரௌஸ் ஸம்பலித பஹுவித ச்ரீ:
க்வாஸாவஸ்யா: கதா க்ருஷ்ண நயனமிதம் த்ருஷ்ணகா ஸ்யாம் ॥"

[சில விடங்களில் இந்தீவரம் போலவும், சிலவிடங்களில் அரவிந் தம் போலவும், சில விடங்களில் சந்த்ரிகை போலவும், சிலவிடங் களில் ஸுவர்ணம் போலவும் இப்படி வர்ணாந்தர ஸாந்நித்யத் தினல் வர்ணோத்கர்ஷத்தை அடைந்திருக்கும் உன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் காந்தியை அநுபவிக்கும் என்னுடைய கண் கள், எப்பொழுதாவது த்ருப்தி அடையுமோ?] என்றன்றோ ஆழ்வான் பகவத் விக்ரஹ ஶோபையை அநுபவிக்க ப்ரார்த் தித்திருக்கிறார்.

'அநுராக:' என்றால் ப்ரீதி. ஶரண்யனுடைய திருவடி களில் செய்யப்படும் ப்ரீதியானது ஸாமாந்யமான ப்ரீதியன்று. லௌகிக விஷயங்களில் அவிவேகிகளான ஸம்ஸாரிகள் செய்யும் ப்ரீதி இந்த ப்ரீதிக்கு நிதர்ஶநமாகாது. லௌகிக விஷயங்களுக் கும் ஶரண்யனுடைய திருவடிகளுக்கும் வாசி எவ்வளவோ, அவ்வளவு வாசி அந்த ப்ரீதிக்கும் இந்த ப்ரீதிக்கும் உண்டு. இந்த ப்ரீதி அநுபவத்தினல் மாத்ரம் அறியக்கூடியதே தவிர, வேறு எவ்விதத்தினலும் அறியக்கூடியது அன்று. 'நிரதிஶயமான ஒருப்ரீதி விஶேஷமே இது' என்று ஒருகால் சொல்லலாம்.

இந்த ப்ரீதியானது, ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் ஸஞ்ஜீவநமாக வும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகவும் குறைவு அற்றதாகவும் இருப்ப தனல், இது, அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடைய அம்ருத ஸிந்துவுக்கு உபமிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ப்ரீதி, முதலில் ஸ்வல்பமாக அங்குரித்தாலும், பின்பு வரவரப் பாக்யவிசேஷத்தால் பரமபக்திதசையை அடைந்து நித்யகைங்கர்ய மளவான பரமபோகத்தை அந்தத்தில் கொடுத்துவிடும் என்பதை ஸூசிப்பிக்கும் பொருட்டு 'ஶீகரः' (இந்த ஸமுத்ரத்தில் ஒரு திவலை) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உதீர்ணஸம்ஸாரதவாஶுஶுக்ஷணிம் - 'உதீர்ண' என்பதற்கு - ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் என்று அர்த்தம். 'தவாஶுஶுக்ஷணி' என்பதற்கு-காட்டுத்தீ என்று அர்த்தம். 'ஸம்ஸார' என்பது, இடைவிடாமல் இறப்பதும் பிறப்பதுமான ஒரு அவஸ்தையின் தொடர்ச்சி. இந்த ஸம்ஸாரமானது, காட்டுத்தீயைப் போல அதி தீவ்ரங்களான தாபங்களுக்கு ஜநகமாகவும் அதி துஸ்ஸஹமாகவும் ஸாமாந்யமாக உபஶம மடையாததாகவும் இருப்பதனுல், அதற்கு ஸத்ருஶமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கடிநமான பொருள்களை நஶிப்பிக்கும் தீயை நாம் 'ஜ்வலிக்கும் தீ' என்று வ்யவஹரிக்கிறோம்; ஶாஶ்வதமாகவும் நஶிப்பிக்கவேகூடாத தாகவுமுள்ள ஆத்மாவை, 'ஆத்மாவென்று ஒன்று உண்டு' என்று வ்யவஹரிக்கவும் ஸாத்யமில்லாதபடி அடியோடு நாஶம்செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தை 'ஜ்வலிக்கும் ஸம்ஸாரம்' என்று சொல்ல யாது ஆக்ஷேபம்?

க்ஷணேந நிர்வாப்ய பராம் நிர்வ்ருதிம் ப்ரயச்சதி - இந்தப் பக்தி, கேவலம் அநிஷ்டமாகிற ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறது என்பது மாத்ரம் அன்று; இஷ்டத்தையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியது என்பதை இந்த வாக்யம் காண்பிக்கின்றது. கேவலம் ஸம்ஸாரம் அற்றுப்போவதே பரமபுருஷார்த்தமாகும் என்பது பிசகு; ஸம்ஸாரம் நிவ்ருத்தியானுல், பரிபூர்ண அநுபவம் என்று சொல்லப்படும் ஓர் ஆநந்தமும் அதன் வழியே வரும். ஸம்ஸாரம் அற்றுப்போவதுடன் இந்த அநுபவ ப்ராப்தியும் நமக்கு உத்தேஶ்யம் என்பதை இது விளக்குகின்றது.

விலாஸ விக்ராந்த பராவராலயம்
நமஸ்யதார்த்தி க்ஷபணே க்ருதக்ஷணம் ।
தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்
கதா நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா ‖ 30.

---

30. இது வரையில், ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபமும், அதன் ஸௌகர்யம் முதலிய குணங்களும் ப்ரபாவமும் விவரிக்கப்பட்டன; இனி இந்த உபாயத்தினுல் அடையக்கூடிய ஶரண்யனுடைய வைலக்ஷண்யம், இது முதல் 17 - ஶ்லோகங்களினுல் ப்ரபஞ்சிக்கப்படுகின்றது.

நமக்கு முக்யமாயுள்ள மந்த்ரங்களுள் த்வயம் என்னும் மந்த்ரம் ஒன்று. அது, ‘ஸ்ரீயஃபதியான நாராயணனுடைய சரணாரவிந்தங்களை ஶரணமாக அடைகிறேன்; அப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்கே நமஸ்காரம்’ என்னும் ஸ்தூலமான அர்த்தத்தை யுடையது. இதில் முதல்பாகத்தைப் பூர்வகண்ட மென்றும், இரண்டாவது பாகத்தை உத்தரகண்ட மென்றும் சொல்வது உண்டு. ஸாமாந்யமாக, பூர்வ கண்டம், பகவானை அடைவிப்பிக்கும் உபாயமாகிற ப்ரபத்தி வித்யையைப் பற்றிப் பேசுகிறதென்றும், உத்தர கண்டம் உபேயமாகிற பகவத்தத்வத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறதென்றும் சொல்வார்கள். இந்த ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் இது வரையில் அந்த உபாயத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், முதல் 29 - ஶ்லோகங்களும் த்வயத்தின் பூர்வ கண்டத்தின் அர்த்தத்தை விவரிக்கின்றனவாம்; இனிப் பகவானுடைய வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்படுகிறபடியால், பின் வரும் ஶ்லோகங்கள், அதன் உத்தர கண்டத்தின் அர்த்தத்தை விவரிக்கின்றனவாம். இந்தக் காரணத்தினுல், இந்த ஸ்தோத்ர ரத்நம் முழுவதுமே த்வயத்தின் ஒரு வ்யாக்யானமென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்படுகின்றது.

பகவானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி, முதலில் அவனது திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை த்யாநித்துவிட்டு,

'அவனுடைய பாதாரவிந்தத்தை எப்பொழுது நான் தர்ஶிக்கப்போகிறேன்? எப்பொழுது அதன் ஸம்ஶ்லேஷம் எனக்குக் கிடைக்கப் போகின்றது?' என்று தமது த்வரையை ஸ்ரீ ஆளவந்தார், இந்த ப்ரலோகத்திலும் இதற்கு அடுத்துவரும் ப்ரலோகத்திலும் வெளியிடுகிறார்.

விலாஸ விக்ராந்த பராவராலயம் நமஸ்யதார்த்தி க்ஷபணே க்ருதக்ஷணம் தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம் கதா நு சக்ஷுஷா ஸாக்ஷாத்கரவாணி? [அநாயாஸமாகவே ஸமஸ்தலோகங்களையும் விக்ரமித்தும், ஆஶ்ரிதர்களுடைய ஸமஸ்த ஆர்த்தியையும் போக்கடிப்பதில் வ்யாபரித்தும் நிற்பதும், என்னுடைய பரமபுருஷார்த்தமானதுமான உன்னுடைய திருவடியை நான் எப்பொழுது இந்தக் கண்ணினால் ஸாக்ஷாத்கரிப்பேனோ?]

விலாஸவிக்ராந்தபராவராலயம் - பூலோகம் முதலாய் ஸத்யலோகம் வரையிலுமுள்ள ஸமஸ்த லோகங்களையும் அநாயாஸமாகவே ஒரு லீலைபோல ஆக்ரமித்து நின்றதாம் இந்தத் திருவடி. 'பர' என்றால் ப்ரஹ்மா முதலிய பெரியோர்கள்; 'அவர' என்றால் மநுஷ்யர் முதலிய சிறியோர்கள். இவர்களுடைய லோகங்கள்தாம் இவ்விடத்தில் 'பராவராலயம்' என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்ரீமந் நாராயணன் த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்தபொழுது,

"க்ராந்த்வா ப்ருதிவீம் ஸமகநம் ததா திவம்"

[பூமியையும் ஆகாஶத்தையும் தேவலோகத்தையும் அளாவி] என்கிறபடியே அவனுடைய திருவடி ஸகலலோகங்களையும் விக்ரமித்து நின்றது என்பது ப்ரமாண ப்ரஸித்தம்.

"அஶேஷவிஶேஷத ஹ்ருஜ்ஜநமஞ்ஜநாத்ருஶித:
ஸ்தாவர ஜங்கம ஸ்தாபணவங்கஜே நாங்கிதம் ॥"

அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற ஸர்வசராசரங்களையும் அவர்களுடைய ப்ரார்த்தநாபேக்ஷையின்றிக்கே ஸர்வபுருஷார்த்த ஸாதந

மான தனது திருவடித் தாமரையினாலே அலங்க்ருதஶிரஸ்கரா கும்படி ஶரண்யன் செய்தருளினது ஒரு தயா கார்ய விஶேஷ மன்றோ? அந்தக் காலத்தில் தாமும் ஜந்மம் அடைந்திருக்கக் கூடாதா? என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் இங்கு கேதப்படுவதுபோலும் தோன்றுகிறது.

“ஹா ஜந்ம தாஸூ ஸிகதாஸூ யோ ந லப்தம்”

[அம்ஹோ! எம்பெருமான் திருவவதரித்த காலத்தில் அவனுடைய பதவிந்யாஸத்தைப் பெற்ற மணல்களில் ஒன்றாகவாவது நான் ஜந்மத்தைப் பெற்றிருக்கக் கூடாதா?] என்றன்றோ பக்தர்கள் கதறியிருக்கிறார்கள்?

நஶ்வரஸ்தாதிரக்ஷணை க்ருதக்ஷணம்-இந்தத் திருவடி, எல்லாராலும் அயத்நமாகவே ஆஶ்ரயிக்கக்கூடியது, ஸகல அநிஷ்டத்தையும் நிவர்த்திக்கக்கூடியது என்னும் இந்தப் பாவத்தை இந்த வாக்யம் காண்பிக்கின்றது. ‘க்ஷணம்’ என்பது, நிர்வ்யாபார ஸ்திதிக்குப் பெயர். ஆஶ்ரிதர்களை ஸம்ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில், ஶரண்யன் மற்றை எல்லா வ்யாபாரங்களையும் விட்டுவிட்டு இதிலேயே ஊக்கமுள்ளவனாக இருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று.

உதீயம் யதநம் - ‘தநம்’ என்பதற்கு, ஸகல அபிமதங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கும் த்ரவ்யம் என்று அர்த்தம். வேறு ஒரு உபாயத்தையும் அறியாமலிருக்கும் ஒருவனுக்குப் பரமபுருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் த்ரவ்யம் தநமாகாவிட்டால் மற்றை எதுதான் தநமாகும்?

தவ பாதபங்கஜம் கதாநு சபலஸ்திரா ஸாக்ஷாத்காரவாணி - ‘தவ’ என்பதற்கு, உன்னுடைய என்று அர்த்தம். அதாவது - அளவற்ற போக்யதையை யுடையவன் நீ என்று உன்னை அநுபவிப்பதில் ஒரு சாபல்யமும், ஆஶ்ரிதர்களிடம் வாத்ஸல்யமுள்ளவன் நீ என்று உன்னை அணுகுவதில் ஒரு தைர்யமும், உன்னை நினைக்கும் பொழுது எனக்கு ஜநிக்கின்றன என்று தாத்

கதா³ புந: ஶங்க²ரதா²ங்க³கல்பக
த்⁴வஜாரவிந்தா³ங்குஶவஜ்ரலாஞ்ச²நம் |
த்ரிவிக்ரம! த்வச்சரணாம்பு³ஜத்³வயம்
மதீ³யமூர்தா⁴நமலங்கரிஷ்யதி? || 31.

பர்யம். ‘பாத³பங்கஜம்’ - இந்தப் பாதாரவிந்தம் முமுக்ஷுக்களாலன்றோ த்யாநிக்கத்தகுந்தது? முக்தர்களாலன்றோ அநுபவிக்கத்தகுந்தது? அவ்வளவு உத்க்ருஷ்டமான த்ரவ்யத்தை இந்தக் கண்களினால் நாம் தர்ஸிக்க இச்சிக்கிறோமே! இது என்ன ஸாஹஸம்?

“ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்”

[ஒருவனும் இவனை இந்த மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸைக்கொண்டு பார்க்க முடியாது] என்றும்,

“ந மாம்ஸ சக்ஷுஷா த்³ரஷ்டும் ப்³ரஹ்மபூ⁴த: ஸ ஶக்யதே ||”
[பர தத்வமாயுள்ள அந்தப் பொருள் இந்த ஊனக்கண்களினால் தர்ஸிக்கக்கூடாதது] என்றும் சொல்லியிருப்பதை நான் மறந்தேனோ? என்பது தாத்பர்யம். ‘அப்படி பயப்படவேண்டாம்; பக்தர்களுடைய மநோரதத்தை நிறைவேற்றிக்கொடுப்பதில் பத்த கங்கணனாக இருக்கும் பகவான் இச்சித்தால், ஸகலத்தையும் ஸாதித்துக்கொடுப்பன்’ என்னும் ஒரு தைர்யம் பிறந்து ‘சக்ஷுஷா கதா³ ஸாக்ஷாத்கரவாணி?’ என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

“தாஸாமாவிரபூ⁴ச்சௌரி:”

என்கிறபடி, எவ்வித யோக்யதையும் இல்லாத கோபஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்ரீ பகவான் ஆவிர்பவிக்கவில்லையா? அர்ஜுநன் முதலியவர்கள் விஷயத்தில் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து அவர்களுடைய மநோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்துவைக்கவில்லையோ?

31. பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தர்ஸிப்பதில் தமக்கு இருக்கும் ஔத்ஸுக்யத்தை ஒருவாறு வெளியிட்டு, இப்பொழுது, ‘அந்தப் பாதாரவிந்தத்தின் ஸம்ஶ்லேஷ விஶேஷ

மும் எனக்குக் கிடைக்குமோ? அத்யந்தம் நிஹீனனும், அந்த ஸம்ஶ்லேஷத்திற்கு அநர்ஹனும், சிர காலமாக அந்தப் பாதங்களை ப்ரணமம் செய்யாததால் அத்யந்தம் தூஷிதனுமுள்ள எனக்கு அது எப்படி ஸம்பவிக்கப்போகின்றது? என்று ஶங்கிக்கிறார்.

ஹே த்ரிவிக்ரம! ஶங்கரதாங்ககல்பகத்வஜாரவிந்தாங்குஶவஜ்ரலாஞ்சனம் த்வச்சரணாம்புஜத்வயம் மதீயமூர்த்தானம் கதா அலங்கரிஷ்யதி? [ஹே த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ்செய்த ஶரண்யனே! ப்ரஸித்தி ப்ரஸித்தமான ஶங்கம் சக்ரம் முதலிய ஸாம்ராஜ்ய சிஹ்நங்களையுடைய உன்னுடைய பாதாரவிந்தம், என்னுடைய ஶிரஸ்ஸையும் அலங்கரிக்குமோ?]

'ஶங்க: - ஶங்கம்; ரதாங்க: - சக்ரம்; கல்பக: - கல்பவ்ருக்ஷம்; த்வஜ: - த்வஜம்; அரவிந்தம் - தாமரஸபுஷ்பம்; அங்குஶம்- அங்குஶமென்னும் ஆயுதவிஶேஷம்; வஜ்ரம் - வஜ்ராயுதம்: இவைகளைப் போன்ற ரேகைகள் பாதங்களில் அமைந்திருப்பது ஸாம்ராஜ்யத்தைக் குறிக்கும் உத்தம புருஷலக்ஷணமாகும். "ராஜாதிராஜ லக்ஷ்மணாம்" என்று சொல்லப்படும் ராஜாதிராஜனுக்கு இவை அநுரூபங்களான சிஹ்நங்களே.

"ஸஞ்சிந்தயேத் பகவதச் சரணாரவிந்தம்
வஜ்ராங்குஶ த்வஜஸரோருஹ லாஞ்சனாட்யம் |"

என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ப்ரஸித்தமாயுள்ள ஆகாரம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது.

த்ரிவிக்ரம! கீழ் ஶ்லோகத்தில் சொல்லியபடி அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற எல்லாருடைய ஶிரஸ்ஸிலும் தனது திருவடிகளை வைத்து அநுக்ரஹித்த அவதாரமாயிற்றே இது! அது எனக்கு ப்ராப்தமாகாமல் போய்விட்டதே! என்று ஒரு நிர்வேதம் இதனால் த்யோதிப்பிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான், ப்ருந்தா

வநத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் செய்த ஸஞ்சாரத்தை ஒருகால் த்யா நம் செய்துகொண்டு, 'ஐயோ! கணக்கற்ற புழுக்களும் புற்களும் ப்ருந்தாவநத்தில் ஸத்தையைப் பெற்ற மாத்ரத்தினுல், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய பாத ஸ்பர்ஶம் அடைந்தவைகளாய் அநுக்ருஹீதங்களாகி விட்டனவே! அவைகளுள் ஒன்ருகவாவது நாம் அப்பொழுது ஜநித்திருக்கக்கூடாதா? அத்யந்தம் பாபிகளாகிவிட்டோமே! இனி எப்பொழுதுதான் அந்த ஸம்ஶ்லேஷம் நமக்கு லப்தமாகும்?' என்று கதறுகிருர்.

“ப்³ருந்தா³வநே ஸ்தி²ரசராத்மககீடபக்ஷி-
வல்யுத்த²ஜந்மநிசயே ஸதி யே த்ருணாநாம் ।
தே நைவ ஸம்ஸ்ப்ருஹி ஜநிம் ஹத கா ஸ்த² ஸத்தே
பாபா: வயம் தவ கதா³ ஸந்நாஶ்ரயாஸ்ஸ்யு: ? ॥”

ஜீவ ஜீவயாநம் கதா ஸந்தர்ஶயிஷ்யதி? ஸம்ஸாராக்நியினுல் தக்தனுக இருக்கும் நான், உன்னுடைய பாத ஸ்பர்ஶத்தினுல், அஶ்வத்தாமாவின் அபாண்டவாஸ்த்ரத்தினுல் தக்தனுயிருந்த பரீக்ஷித்துப்போல, எப்பொழுது ஜீவிக்கப்போகிறேன்? என்பது இதற்குத் தாத்பர்யம். எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸ்பர்ஶமுண்டானுல்தான் ஸத்தையுண்டு; அது இல்லாவிட்டால் இதுவுமில்லை என்பதன்ருே பக்தர்களுடைய படி?

“யாவந்ந சரணௌ ப்⁴ராது: பார்தி²வவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ ।
ஶிரஸா தா⁴ரயிஷ்யாமி ந மே ஶாந்திர்ப⁴விஷ்யதி ॥”

[என்னுடைய ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவாகிற ஸ்ரீ ராமனுடைய ராஜ சிஹ்நங்களமைந்த பாதாரவிந்தங்கள் எவ்வளவுகாலம் வரையில் என்னுடைய ஶிரஸ்ஸை ஸம்ஶ்லேஷிக்கவில்லையோ, அவ்வளவு காலம் வரையில் எனக்கு ஶாந்தி ஜநிக்காது] என்று ஸ்ரீ பரதாழ்வான் முறையிடவில்லையா?

எஸ். வாஸுதேவன்.

தத்வவிசாரம்.

௩. ஜீவவிஷயம் - அனது ஸ்வரூபப்ராப்தி ப்ரகாரம்.

ஆதலால் தன் ஸ்வரூபத்தையும், தனது ஸ்வாமியான ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தையும், தன்னைக் கட்டுகின்ற ப்ரக்ருதியின் லக்ஷணத்தையும் அறிந்தவனுய்க் கொண்டு, ஒவ்வொரு புருஷனும்,

'𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌨 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌨 𑌨𑌰𑍋 𑌨 𑌪𑌶𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌚 𑌪𑌾𑌦𑌪𑌃 ।
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍂𑌪𑍈𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌨𑌯𑌃' ॥
'𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌨 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌨 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍇𑌷𑍋 𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃' ॥

என்கிற வசநங்களைக் கண்டு, தேவனென்பதும், மனிதனென்பதும், ம்ருகமென்பதும் ஸ்தாவரமென்பதும், ஒவ்வொரு ஜீவனும் ஸ்வகர்மத்தால் ஸம்பாதித்துக்கொண்டதும், ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களால் அமைந்ததுமாகிய சரீரவிசேஷங்களென்றும்; இச்சரீரங்களைத் தானென அபிமாநிக்கும் ஜீவன் சரீரங்களல்லன், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபி, பரமாத்மாவினுடைய சேஷன் என்றும் தாஸன் என்றும் தெரிந்துகொண்டு, தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை, தத்காலம் அஜ்ஞாநத்தால் மூடப்பட்டிருப்பதை, மறுபடியும் ஸம்பாதிக்கக் கடவன்.

இவன் பகவானுடைய சேஷன் என்பதால், அவனுக்கென்றே இவனிருக்கும் நிலைமை. இவன் அவனது பொருள். தனக்காகவாவது, மற்றெவர்க்காகவாவது இவனிருக்கின்றானல்லன். இந்த உண்மை தெரியாமலோ, தெரிந்து மறியாமலோ, தனக்கென்றும் பிறர்க்கென்றும் இவன் உழைப்பவனாகின்றான். ஈச்வரன் பொருள் எனுமிடத்து, இவனுக்கும் ஜடபதார்த்தங்களுக்கும் வேற்றுமை யற்றிருக்க, இவன் சேதநனாக இருப்பதால், பகவானுடைய நிருபாதிகதாஸன் எனவும் படுகின்றனன். அதாவது ஒரு காரணத்தையிட்டு இவன் பகவானுடைய தாஸனாக

மாட்டான். காரணமொன்று மின்றிக்கே இவனது ஸ்வரூபத்தாலமைந்தது இந்த தாஸத்வம். இதைத்தான் பரமப்ராப்யமாக நமது ஆசார்யர்கள் நமக்கு உபதேசிக்கின்றனர்.

பகவத்தாஸத்வம் பாகவததாஸத்வ பர்யந்தமாக இருக்க வேண்டுமென்பார். பகவான் உகந்தவர்க்கு அடிமைசெய்யல் பகவான் உகப்புக்கு உறுப்பாகுமென்பார். 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:' எனும் கடோபநிஷத் வாக்யம் நமது பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளப்படி அறியப்பட்டதாகில், பகவானால் வரிக்கப்பட்ட புருஷன் பகவானிடம் ப்ரீதிமானாக இருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுகின்றது. அதை யநுஸரித்து உபநிஷத் பாஷ்யம் எழுதின ஸ்வாமி, உபாஸகனுடைய பகவத்விஷயமான ப்ரீதியானது பகவானுக்கு உபாஸகனிடம் ப்ரீதியை உண்டுபண்ணி, பகவத்ப்ராப்திஹேதுவாக முடிகின்றது, என்று வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்.

'ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:।
யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்'॥

“நான் ஸர்வபூதங்களினிடமும் ஸமன். எனக்கு த்வேஷிக்கத் தக்கவனுமில்லை. ப்ரியனுமில்லை. ஆனால் என்னை யார் பக்தியுடன் பஜிக்கின்றாரோ அவர் என்னிடமும், அவரிடம் நானும் இருக்கின்றோம்.” எனப் பகவான் அருளிச்செய்த வாக்யம் ஆசார்யர்களால் ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். பக்தர் விஷயத்தில், பகவான் ஜாதி ஆகாரம், ஸ்வபாவம், ஜ்ஞாநம், முதலான தாரதம்யங்களைக் கவனிக்கின்றானில்லை; இவற்றை உத்தேசித்து ஒருவனை ஸங்க்ரஹிப்பதும், மற்றொருவனை நிரஸிப்பதும் இல்லை; என்று நமது பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம். ஸ்ரீமத் ஶங்கராசார்யர், அக்நியானது புருஷன் இச்சித்தபடியே, ஸமீபத்தில் நின்றால் தனது ஔஷ்ண்யத்தால் சீதத்தைப் போக்குவதும், தூர இருந்தால் அப்படிச் செய்யாமலும் இருப்பதைப்போலப் பகவானும் தன்னைப் பஜித்தவரிடமும் பஜிக்காதவரிடமும் இருக்கின்றானென அபிப்ராயப்படுகின்றார். அவனை ஆகர்ஷிப்பவரால் அவன் ஆகர்ஷிக்கப்படுகின்றான், த்யஜிப்பவரால் த்யாகம் செய்யப்படுகின்றான். ஜாயமான கடாக்ஷமென்பதும் ஸுக்ருதபலனாகப் பரிணமிக்கும்.

ஆதலால் பாகவதனுவதும், ஆகாதிருப்பதும் புருஷப்ரயத்ந ஸித்தம். பகவான் ஸர்வத்ரஸமன். ஆனபடியால் அவன் பக்தரும் ஸர்வத்ர ஸமதர்சநம் செய்யத்தக்கவர். 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட:' என்று அவன் சொல்லியிருக்கையில் அவனை விலக்கி எந்த வஸ்துவையாவது ஜீவனையாவது தர்சிக்கப் பாகவதன் அர்ஹனு? 'ஸர்வம் தம் பராதாத் யோऽந்யத்ராத்மந: ஸர்வம் வேத' என்னும் ச்ருதிவாக்யத்தின்படிப், பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் வேருக வஸ்துக்களை யறிகின்றவனை அந்த வஸ்துக்களே திரஸ்காரம் செய்யும்; அதாவது ஸம்ஸ்ரிப்பிக்கும்; ஆனபடியால் பாகவத னென்பவனுக்குத் தாத்ருச ப்ரதிபத்தி உண்டாகக் கூடாது. உண்டாகில் உபநிஷத் பாஷ்யகாரர் தாத்பர்யத்தில் அது மித்யாஜ்ஞாநத்தால் ஸித்தித்து ஸம்ஸாரஹேதுவாகும். ஸர்வத்ர பரமாத்மதர்சநம் என்ருல், பரமாத்மாவினிடம் எப்படி அநுகூலஸங்கல்பத்துடன் கூடிப் பாகவதன் வர்த்திக்கவேண்டுமோ, அப்படியே அவனுடைய சரீரபூதர்களான ஸர்வரிடமும் ஹிதபுத்தி விசிஷ்டனுய் இருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுகின்றது.

ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமெனும் முக்தி விஷயமான சில ப்ரமாணங்களை உபநிஷத்துக்களினின்று எடுத்தெழுமுகிருேம்.

'பூதேஷு பூதேஷு விசிந்த்ய தீரா: ப்ரேத்யாஸ்மால் லோகாத் அம்ருதா பவந்தி'

"ஸர்வபூதங்களிடமும் இருக்கும் பரமாத்மாவை ஜ்ஞாநவான்கள் ஸாக்ஷாத்கரித்து, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால் இந்த லோகத்தினின்று சென்று, பரமாத்மாவை யடைந்து முக்தராகின்றனர்"

'நிசாய்ய தம் ம்ருத்யுமுகாத் ப்ரமுச்யதே'

"அந்தப் பரமாத்மாவை அறிந்து ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடப்படுகின்ருன்."

'தமாத்மஸ்தம் யேऽநுபச்யந்தி தீரா: தேஷாம் ஸுகம் சாச்வதம் நேதரேஷாம்'

"(ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மநவாக இருந்து) ஒவ்வொருவன் ஹ்ருதயத்திலும் இருக்கும் பரமாத்மாவை எந்த விவேகிகள் ஸாக்ஷாத்தாகத் தர்ஶிக்கின்றனரோ அவர்களுக்கே நித்யஸுகரூபமான முக்தி கிடைக்கும். மற்றோர்க்கில்லை."

'यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि श्रिताः।
अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ॥'

இந்த உபாஸகனுடைய ஹ்ருதயத்தைப்பற்றி யிருக்கின்ற ஸர்வவிஷயேச்சைகளும் எப்போது அதை விட்டு நீங்குகின்றனவோ, அந்த உத்தரக்ஷணம், புண்யபாபரூபமான கர்மங்களால் வ்ருத்திசெய்யப்பட்ட ஸம்ஸாரதசையில் மர்த்யனெனப் பெயர் கொண்ட இவன், பூர்வோத்தர பாபங்கள் நாஶத்தை அடைவதால், அமரணதர்மா வாகின்றான். இவ்வுலகத்தி லிருக்கையிலேயே உபாஸநவேளையில் ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிக்கின்றான்."

'भिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥'

"ப்ரஹ்மாதி ஸர்வ உத்க்ருஷ்டர்களும் எவன் விஷயத்தில் நிக்ருஷ்டர்களோ, அப்படிப்பட்ட பரமாத்மா எப்போது உபாஸகனுக்குத் தர்ஶநத்தை யளிக்கின்றானோ, அப்போது அவன் ஹ்ருதயத்தில் இச்சாத்வேஷரூபமான என்னென்ன பற்றுகள் இருந்தனவோ அவை நாஶ மடைகின்றன; அவித்யா நிவ்ருத்தியால் ஜ்ஞாநஸங்கோச ஹேதுவில்லாமல், அவனுடைய ஸர்வ ஸம்ஶயங்களும் நஶிக்கின்றன; அவனுடைய ப்ராப்தேதர ஸர்வ கர்மங்களும் க்ஷயத்தை அடைகின்றன,"

'जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति वीतशोकः । यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम् ।' 'तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति ॥'

"தன்னைக்காட்டிலும் வேறான, தனது த்யாந கர்மாதிகளால் ப்ரீதனான தன் ஈஶனை எப்போது தர்ஶித்து, இந்த ஸர்வ ப்ரபஞ்சத்தையும் அவனது மஹிமையென அறிகின்றானோ, அப்போது

உபாஸகன் ஸர்வ ஶோகங்களினின்றும் விடுவிக்கப்படுகிறான். எப்போது இந்த வித்வானான உபாஸகன் ஆதித்யவர்ணனையும், ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவாயும், ஜகதீஶ்வரனையும், அவ்யக்தத்துக்கு உபாதாநகாரணமாயு மிருக்கப்பட்ட பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றானோ, அப்போது புண்யபாபரூபமான உபயவித கர்மங்களையும் நிரஸநம் செய்துவிட்டு, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் முற்றிலும் நீங்கி அபஹதபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகங்களை யடைந்து, ப்ரஹ்மத்துடன் ஸமமான ஆகாராநுபவங்களை யடைகின்றான்.''

'[illegible]'

"ஹ்ருதயகுஹையில் பரமாகாஶத்தில், அல்லது ஹ்ருதய குஹையிலும், அப்ராக்ருத ஆகாஶமெனப்பட்ட பரமபதத்திலும் இருக்கின்ற ப்ரஹ்மத்தை எவன் அறிகின்றானோ, அவன் அஸங்குசித ஸர்வவிஷயக்ஞானத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை, அவனுடைய ஸர்வகல்யாண குணங்களுடன் கூட அநுபவிக்கின்றான்.''

'[illegible] ।'

'[illegible] ।
[illegible] ॥'

[illegible] ॥

[illegible] ।

'[illegible] ।
[illegible] ॥'

'[illegible] ।
[illegible] ॥'

'ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா, யோயம் விஜ்ஞாநமய:, ப்ராணேஷு ய ஏஷோந்தர் ஹ்ருதய ஆகாஶ: தஸ்மிஞ் சேதே ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந: ஸர்வஸ்யாதிபதி: * * * ஏஷ ஸர்வேஶ்வர: ஏஷ பூதாதிபதி: ஏஷ பூதபால:, ஏஷ ஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய, * * * ஏஷ நித்யோ மஹிமா ப்ராஹ்மணஸ்ய ந வர்த்ததே கர்மணா நோ கநீயாந். தஸ்யைவ ஸ்யாத்பதவித், தம் விதித்வா ந லிப்யதே கர்மணா பாபகேந.'

'தஸ்மாதேவம்வித் ஶாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா, ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யதி ஸர்வமாத்மாநம் பஶ்யதி, நைநம் பாப்மா தரதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தரதி, நைநம் பாப்மா தபதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தபதி, விபாபோ விரஜோ அவிசிகித்ஸோ ப்ராஹ்மணோ பவதி'

ஸுஷும்நை எனும் ப்ரஹ்மநாடியினுல், ஹ்ருதயத்தில் ஆரம்பித்து, அர்ச்சிராதிகதியால் ஏற்பட்டதும், வேதாந்தங்களில் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதும், அநாதிகாலமாக இருப்பதுமான ஸூக்ஷ்மமான மோக்ஷமார்க்கமானது என்னுல் அடையப்பட்டது, யோகதசையில் என்னுல் அநுபவிக்கப்பட்டது. அந்த மார்க்கத்தால் ப்ரஜ்ஞாவான்களான ப்ரஹ்மவித்துக்கள் இந்த ஶரீரத்தினின்று விடுபட்டவர்களாய்க்கொண்டு, ஸர்வ லோகங்களுக்கும் உத்க்ருஷ்டமான பகவத்லோகத்தை அடைகின்ருர்கள்.''

''புருஷன் தன்னை தேஹேந்த்ரிய மநப்ராண புத்திகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனுகவும், தன் அந்தராத்மாகவும், அதாவது தன் அந்தராத்ம ஶரீரபூதனுகவும் இருக்கின்றதையறிந்து தான் இப்படிப்பட்டவன் என்று தெரிந்துகொண்டானுகில், என்ன ப்ரயோஜநத்தை இச்சித்து, யாருடைய அபீஷ்டஸித்திக்காக ஶரீரத்தை ஶ்ரமப்படுத்துவான்? துஷ்ப்ரவேஶமானதும், அநேக அநர்த்தங்களுக்கும் ஸங்கடங்களுக்கும் இருப்பிடமானதுமான இந்த ஶரீரத்தில் ப்ரவேஶித்திருக்கின்ற பரமாத்மா எந்தப்புருஷ

னல் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்டு அடையப்படுகின்ருனே, அவன் ஸர்வகர்த்ருத்வ ஸமர்த்தனய், ஈச்வரனென விச்வகர்த்தாவும், ஸர்வலோகாதிபதியும், லோகங்களுக்கு ஆச்ரயபூதனு மாகின்ருன். ஆதலால் இந்த ஜந்மத்திலிருக்கும்போதே நாம் அந்தப் பரமாத்மாவை அறியயத்தநிப்போம். அப்படி யறியாமல்போனல், அந்த அஜ்ஞாநத்தால் அநேக ஜநநமரணுதி ரூபமான ஹாநி ஸம்பவிக்கும்."

* * * * * *

"எப்போது புருஷன் ஸர்வத்ர ப்ரகாசிக்கின்ற காலத்ரயத்துக்கும் ஈச்வரனும், ஸர்வாந்தராத்மாவுமான இந்த ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்ருனே, அதன்பிறகு எதைக்குறித்தும் வெறுப்படையமாட்டான்."

* * * * * *

"ப்ராஹ்மணன், புத்திமானுகப் போந்து, அந்த ப்ரஹ்மத்தையே சாஸ்த்ரத்தாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும் அறிந்து த்யாநம்செய்யக் கடவன். இதர லௌகிக விஷயமான பகுசப்தங்களைச் சிந்தியா திருக்கக்கடவன். அவற்றை வாசித்தலின் பலம் கேவலம் வாக்குக்கு ச்ரமமே!"

"இப்படி உபதிஷ்டனுனவன்தான் நித்யனும் மஹாநுமான பரமாத்மா. யாதொருவன் ப்ராணுதிகளின் மத்யே ஹ்ருதயத்திற்குள்ளே, ஸ்வயம்ப்ரகாசரூபனுயிருப்பதால் ஆகாசமென்றும் ஜ்யோதிஷ் என்றும் பெயர்பெற்று, ஜ்ஞாநஸ்வரூபியா யிருப்பதால் விஜ்ஞாநமென்றும் விஜ்ஞாநமயனென்றும் உபநிஷத்தில் வ்யவஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்ருனே, அப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவினிடம் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதி ஸர்வஜீவரையும் ஸ்வவசமாக வைத்துக்கொண்டு அவர்க்குத் தாரகனுகவும் அந்தர்யாமியாகவும் சேஷியாகவு மிருக்கப்பட்ட பரமாத்மா சயநித்துக்கொண்டிருக்கிருன்."

* * * * * *

"இவன்தான் ஸர்வேச்வரன், ஸர்வபூதங்களுக்கும் அதிபதியாகவும் ரக்ஷகனுகவு மிருக்கப்பட்டவன். இந்த பூராதி

ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமுள்ள ஸர்வலோகங்களுக்கும் தாரகனுக இருந்து அவற்றுள் மர்யாதை தவருதபடி ஸேதுவென நிற்கின்ருன்."

* * * * * *

"ப்ரஹ்மவித்தினுடைய ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாநந்தரம்உண்டாகும், விகாரத்தை ஸஹிக்காத இந்த மஹிமையானது நித்யமானது. அவனுக்கு புண்ய பாப கர்ம ஸம்பந்தமில்லையாதலால், கர்மத்தால் உண்டாகும் வ்ருத்திக்ஷயாதி பலங்கள் இந்த மஹிமையைத் தொடா. அவன் ப்ரஹ்மஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரவானுகவே நிற்பன். அப்படி ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தபடியால் தர்மாதர்ம லக்ஷண பாபஶப்த வாச்யமான கர்மஸம்பந்தம் அவனுக்கில்லை. ஆதலால் இவ்விதம் அறிந்தவன், அந்தரிந்த்ரியங்களையும் பாஹ்யேந்த்ரியங்களையும் ஜயித்தவனுய்க்கொண்டு, ஈஷணுத்ரய விநிர்முக்தனுய், த்வந்த்வங்களை ஸஹித்துக்கொண்டு, ஏகாக்ரசித்தனுய்த் தனது ஆத்மாவினிடமே அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவைத் தர்ஶிப்பான். இன்னும் ஸர்வத்தினிடமும் பரமாத்மாவைத் தர்ஶிப்பன், இவனைப் பாபம் ஆக்ரமிக்கமாட்டாது. ஸர்வபாபங்களையும் இவன் அதிக்ரமிப்பன். இவனைப் பாபம் பாதிக்காது: ஸர்வபாபங்களையும் இவன் பஸ்மம் செய்துவிடுவன். பாபசூந்யனுய், காமரஹிதனுய், ஸம்ஶயமற்றவனுய், ப்ராஹ்மண னுகின்ருன்; அதாவது அந்தப்பெயர் இவனிடம் அர்த்தமுடையதாய் நிற்கும்."

‘ய ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாச் சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே’

"இந்த ப்ரகரணநிர்திஷ்டனுய் யாதொரு இந்த உபாஸகனை ஜீவன் இருக்கின்ருனே, அவன் மரணகாலத்தில் இந்த ஶரீரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு, பரஞ்ஜோதிஸ் எனப்பட்ட பரமாத்மாவிடம் போய்ச்சேர்ந்து, தனது ஶரீரவியுக்தமான ஆத்மஸ்வரூப நிஷ்பத்தியை அடைந்தவனுகின்ருன்" ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஜீவன் ஹ்ருத்கதனை பரமாத்மாவுடன் தினந்தோறும் சேர்ந்தவனுகின்ருன் என்கிறவிஷயத்தை உபதேஶிக்கும் ப்ரகரணம் இது. பரமாத்மாவைச் சேர்ந்து, ஜாக்ரத்ஸ்வப்நாவஸ்தைகளில் விஷயங்களுக்கும் இந்த்ரியங்களுக்கும் உண்டாகும் ஸம்யோக ஜநிதமாக

384

காலுஷ்யம் நீங்கி, ஸம்யக் ப்ரஸாதத்தை யடைகின்றுனதலால், ஸுஷுப்திகாலத்தில் ஜீவன் ஸம்ப்ரஸாதஶப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றுன்.

'𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾, 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂, 𑌆𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌶𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂, 𑌨 𑌹 𑌵𑍈 𑌸𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑍋𑌰𑌪𑌹𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌃'

"மகவன்! இந்த ஶரீரமானது மரணதர்மி; எப்போதும் ம்ருத்யுவால் வ்யாப்தம். மரண மற்றவனும் ஸ்வரூபத்தால் ஶரீர மற்றவனுமான இந்த ஜீவாத்மாவுக்குப் போகாதிஷ்டானம், அதாவது கர்மவஶத்தால் ஜீவன் இதைக் கர்மபல போகார்த்த மடைந்திருக்கிறுன். இப்படி ஶரீரவானுயிருக்கும் ஜீவன் ப்ரியாப்ரியங்களால் க்ரஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றுன். ஆதலால் கர்மாரப்தமான ஶரீரவானுயிருக்கின்றவனுக்கு ஸுகதுக்க ரூபமான ப்ரியாப்ரியாநுபவங்கள் நஶிப்பதில்லை. ஶரீரஸம்பந்தமற்றவனுக்கு ப்ரியாப்ரியங்களுடைய ஸம்பந்தமுமில்லை."

'𑌅𑌶𑍍𑌵 𑌇𑌵 𑌰𑍋𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌧𑍂𑌯 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌵 𑌰𑌾𑌹𑍋𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 । 𑌧𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌅𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 ॥'

இந்த வாக்யத்தின் முன்னுல் வித்யாங்க பூதமான மந்த்ரத்வயம் ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதை இவ்விடம் நாம் எழுதவில்லை. அதன்விஷயமாக ஶங்கரபாஷ்யம் விஶிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம் இவை யிரண்டிலும் வ்யாக்யாந மிருக்கின்றபடியை யோசித்தால், ஸர்வேஶ்வரனுன பகவான் ஸ்வரூபத்திலோ ஹார்த்தனுகவோ, ஶ்யாமஸுந்தராங்கனு யிருக்கின்றுனென்றும், அவனே சிதசித்விஶிஷ்டவேஷத்தால், ஶபளஶப்த வ்யவஹாரார்கனுகின்றுனென்பதும் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. மேலெழுதிய வாக்யம் உபாஸகன் சொல்வது. அதனர்த்தம் "அஶ்வமானது கழுத்தின் மயிரை உதறி அதில்பற்றிய மண்ணையும் தன் ஶ்ரமத்தையும் போக்குவதெனப் பாபங்களை உதறிவிட்டு, ராஹுவால்

பிடிக்கப்பட்ட சந்த்ரன் ராகுமுகத்தினின்று வெளிப்பட்டு ப்ரகாசிக்கின்றதுபோல், ஶரீரத்தை விட்டுவிட்டு க்ருதக்ருத்யனாகி நித்யமாயிருக்கும் ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைகின்றேன்.''

'𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑌵𑍇, 𑌮𑌨𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃 । 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯, 𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑍇 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌧𑍀𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌂𑌸𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃, 𑌸 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇'

"இந்த ப்ரஹ்மவித்யையை ஹிரண்யகர்ப்பன் காஶ்யபரெனும் ப்ரஜாபதிக்கும், அந்தப்ரஜாபதி மநுவுக்கும், மநு ப்ரஜைகளின்பொருட்டும் உபதேசித்தார்கள். ஆசார்யன் க்ரஹத்தில் விதியை அதிக்ரமிக்காமல் அதாவது ஸ்ம்ருதியின்படி நியமத்துடன்கூடினவனாக வேதாத்யயநம்செய்து, குருஶுஶ்ரூஷையை அஶேஷமாக அநுஷ்டித்துவிட்டு, அல்லது குருஶுஶ்ரூஷைக்கு உபயுக்தமான காலம்தவிர மிகுந்தகாலத்தில் நியமத்தை அதிக்ரமிக்காமல் வேதாத்யயநம்செய்துவிட்டு, ஸ்மாவர்த்தநம் செய்து. அதாவது குருகுலத்தினின்று திரும்பித் தர்மமார்க்கத்தில் விவாஹம் செய்துகொண்டு, க்ரஹஸ்தாஶ்ரம்த்தி லிருந்துகொண்டு ஶுத்தமான ப்ரதேசத்தில் வஸித்துக்கொண்டு ஸ்வாத்யாயம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு, புத்ர ஶிஷ்யாதிகளைத் தர்மமார்க்கத்தில் நியமித்துவிட்டு, தனது மநஸுள்பட ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஹார்த்தனை பரமாத்மாவினிடம் நன்ருக நிலைக்கச்செய்து, ஸர்வப்ராணிகளிடமும், ஶாஸ்த்ர விஹிதாவஸங்களில்தவிர ஹிம்ஸையை விலக்கிக்கொண்டு, அந்த உபாஸகன் தான் ஜீவித்திருக்கும்வரையில் இவ்வித மிருந்துகொண்டு, ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைகின்ருன். மறுபடி ஶரீர ப்ராப்திநிமித்தம் இவ்வுலகம் வருகின்ருனில்லை.''

இந்த ப்ரமாணங்கள் மோக்ஷோபாயத்தை உபதேசிக்கின்றன. கர்மாநுகுணமாகப் பூர்வவாஸனைகளால் தூஷிதமான மநஸ்ஸில்

காமம் உத்பந்நமாகி, அத்யவஸாயரூபமாகப் பரிணமித்துக் கர்ம ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகின்றபடியால், காமம் முற்றிலும் ஹ்ருதயத்தினின்று விலகவேண்டியது முமுக்ஷுவுக்கு முக்ய விஷயம். காமங்களால் தூஷிதமான சித்தம் காமங்களை எப்படி நிரவஸிக்கும், எனக்கேட்குமிடத்து ஶரீரத்தை ரதமாகவும், ஆத்மாவை ரதத்தையுடையவனாகவும், புத்தியை ஸாரதியாகவும், மநஸ்ஸைக் கடிவாளமாகவும், இந்த்ரியங்களைக் குதிரைகளாகவும், அவற்றின் விஷயங்களை மார்க்கங்களாகவும் வர்ணித்து,

'𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌦𑌾 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌵 𑌸𑌾𑌰𑌥𑍇𑌃 ।
𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌦𑌾 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌦𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌵 𑌸𑌾𑌰𑌥𑍇𑌃 ॥'

"யாதொரு புருஷன், நன்றாய் க்ரஹிக்கப்படாத கடிவாளமென, ஜாக்ரதையற்ற மநஸ்ஸுடன் ஸதா கூடிய அவிவேகியான ஸாரதியையொத்த அஸமீசீநமான புத்தி விஶிஷ்டனாயிருக்கின்றானோ, அவனுக்கு, துஷ்டாஶ்வங்கள் ஸாரதிக்கு அவஶ்யமாயிருப்பதுபோல், இந்த்ரியங்கள் அவஶ்யமாயிருக்கின்றன. யாதொருவன் ஸமாஹிதசித்தத்தை யுடைத்தாயிருப்பதால் ஸமீசீநபுத்தியுடன் கூடி நிபுணனாக விருக்கின்றானோ, ஸாரதிக்கு ஸதஶ்வங்கள் வஶ்யமா யிருப்பதொத்து, அவனுடைய இந்த்ரியங்களும் அவனுக்கு வஶ்யங்களாகின்றன" என்று கடோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. புத்தியைக்கொண்டுதான் புருஷன் ஸதஸத்விவேசநம் செய்கின்றான். இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களை க்ரஹித்து மநஸ்ஸில் அவற்றைப்பற்றின ஜ்ஞாநங்களை யுண்டாக்குகின்றன. மநஸ்ஸாநது ஸதா சலித்துக்கொண்டிருக்கும் தன்மையை யுடையது. அதிலுதிக்கும் தோற்றங்களைப்பற்றிப் புத்தியாலன்றோ புருஷன் விமர்சிக்கின்றான்? ஆதலால் புத்தியைக் கொண்டு மநஸ்ஸையும், அதன்மூலமாக இந்த்ரியங்களையும் ஸ்வவஶத்தில் வைத்துக்கொள்ள ஸமர்த்தனான புருஷன்தான் பரமபுருஷார்த்தவிஷயமான ப்ரயத்நத்துக்கு அர்ஹனாகின்றான் என்றேற்படுகின்றது.

'𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌨𑌸𑍍𑌕𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 ।
𑌸 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃 ।
𑌸𑍋𑌽𑌧𑍍𑌵𑌨𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 ॥'

"ஸமாஹிதசித்தனும், எப்போதும் பரிசுத்தமான சித்தவ்ருத்தியுடன் கூடினவனும், வித்வானாகவும் யாதொருவன் இருக்கின்றானே, அவன் எந்த ஸ்தானத்தை யடைந்தால் புனராவ்ருத்தியில்லையோ அப்படிப்பட்ட ஸ்தானத்தை யடைகின்றான். விவேகசீலமான புத்தியை ஸாரதியாகக்கொண்டு, மனஸ்ஸாகிற கடிவாளத்தை நன்கு க்ரஹித்தவனாக யாதொரு புருஷனிருக்கின்றானே அவன் ஸம்ஸாரமாகிற மார்க்கத்துக்கு முடிவான எல்லையாகும் அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமஸ்வரூபத்தை யடைகின்றான்," எனும் கடோபநிஷத்வாக்யங்களும், ஸர்வமுக்தராலும் ப்ராப்யமான பகவத்பதம், புத்தியின்மூலமாக மநஸ் முதலான ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் வஶீகரணம் பண்ணினவனுக்குத்தான் கிடைக்குமென்று உத்கோஷிக்கின்றன.

இவ்விதமாக இந்த்ரியஜயமும் மனோவஶ்யமும் இல்லாதவனுக்குப் பகவான் ப்ராப்யனாகான் என்பது திண்ணம். '𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍' "நித்யமும் பொய்யை த்யஜிப்பதாலும் இந்த்ரிய மனோஜயரூபமான தபஸ்ஸாலும், ஆத்மாநாத்மவிஷயமான தத்வதர்ஶனத்தாலும். ஸ்த்ரீஸம்யோகாதி த்யாகத்தாலும் இந்தப் பரமாத்மா அடையத்தக்கவன்" '𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨,' "இந்த ஆத்மா வேதஶாஸ்த்ரங்களை அத்யயனம் செய்வதாலும், அவற்றின் அர்த்தங்களை மனனம் செய்வதாலும், அவற்றின் தாரணா ஸாமர்த்யத்தாலும், மிகவும் கேட்பதாலும் ப்ராப்யனாகமாட்டான்" '𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑌲𑌹𑍀𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃,' "இந்த ஆத்மா மனோபலமற்றவனுக்கு ப்ராப்யனாகமாட்டான்" '𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌤

𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌨𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌚𑍇𑌜𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑍋𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂' "வேதாத்யயநத்தாலும், காயக்லேஶாதிகளாலும், தாநத்தாலும், யாகங்கள் செய்வதாலும், நான் யதாவஸ்திதனைகத் தர்ஶிக்க ஶக்யனல்லேன்;" '𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃,' "அநந்யபக்தியால் தர்ஶிக்கக்கூடியவன்", என்னும் ப்ரமாணங்களும், அநந்ய பக்தியானது இந்த்ரியமநோஜய மில்லாதவனுக்கு உண்டாகாதெனக் காட்டுகின்றபடியால், பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகும் பக்தியுண்டாவதற்கு ஹேதுக்களை மேலெடுத்த உபநிஷத்வாக்யங்கள் வெளியிட்டன. இந்தப் பக்தியைத்தான் உபநிஷத்துக்களில் த்யாநம் என்றும், த்ருவாஸ்ம்ருதி என்றும், வேதநம் என்றும் உபாஸநம் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிசெய்தபடி,

'𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌸𑌕𑍃𑌦𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌉𑌪𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌂. 𑌸𑍇𑌯𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾. 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌰𑍂𑌪𑌤𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃. 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌂, 𑌅𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌂, 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌿, '𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿'. 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌨𑌨𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌲𑌭𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂. 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌏𑌵𑌹𑌿 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿. 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌸𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿. 𑌯𑌥𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌤𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍈𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂, '𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂𑌤𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇', 𑌇𑌤𑌿 * * * 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃, 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨, 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯,

𑌸 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑍇𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿, 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿. 𑌏𑌵𑌂𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇. 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯. 𑌅𑌤𑌏𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵𑌮𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇. '𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑍇𑌤𑌿, 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿,' 𑌇𑌤𑌿.

"மோக்ஷஸாதநமென விதித்திருக்கிறதும், உபாஸநமெனப் படுவதால் நிரந்தரமாகப் பண்ணப்பட வேண்டியதுமான அந்த வேதநமெனும் ஜ்ஞாந விசேஷத்தையே அவிச்சிந்நமான ஸ்மரணத்தின் தொடர்ச்சியென்று வர்ணிக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்ம்ருதியானது தர்சநரூபமென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. தர்சநரூபத்வமாவது ப்ரத்யக்ஷஸமாநமான ஆகாரத்தை யடைதல். இப்படி ப்ரத்யக்ஷஸ்வரூபத்தை யடைந்ததும், மோக்ஷஸாதநமாவதுமான ஸ்ம்ருதியைப்பற்றி விசேஷித்து 'இந்த ஆத்மா ச்ரவணமெனும் வேதாத்யயநத்தாலும், (கேட்ட வேதவாக்யங்களின் அர்த்தசிந்தநாரூபமாகின்ற மநநத்தாலும்,) கேவல த்யாநத்தாலும், மிக்கப் பெரியோரிடம் கேட்பதாலும் கிடைக்கமாட்டான். இந்த ஆத்மா எந்த ஸாதகனை அதாவது உபாஸகனை வேண்டுகின்றானோ அவனா லடையப் படுகின்றான். அவனுக்கு இந்த ஆத்மா தன் ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றான்.' என்று உபநிஷத்தால் சொல்லப்பட்டது. இதனால் பின்னால் சொல்லப் பட்ட விசேஷமற்ற கேவல ச்ரவணமநந நிதித்யாஸநங்கள் ஆத்மாவை அடைய உபாயங்களாகமாட்டா என்றுரைத்து, யாதொருவனையே இந்த ஆத்மா வேண்டுகின்றானோ அவனால் மாத்ரம் ஆத்மா அடையப்படுகின்றான் என்று சொல்லப்பட்டது. மிகவும் ப்ரியன்தான் வேண்டத்தக்கவன் ஆகின்றானன்றோ? எந்த உபாஸகனுக்கு இந்தப் பரமாத்மா நிரதிசய ப்ரீதிவிஷயமாகின்றானோ அவன்தான் இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு மிகவும் ப்ரியனாகின்றான். எவ்வண்ணம் பகவானிடம் அத்யந்த ப்ரீதிமானான இந்தப் புருஷன் பகவானுடைய நிரதிசய ப்ரீதிக்குப் பாத்ரனாகி, ஆத்மாவாகின்ற பகவானை அடைவனோ, அவ்வண்ணம் பகவான்

தானே ப்ரயத்னிக்கின்றான் எனப் பகவானாலே சொல்லப்பட்டது. 'என்னிடம் நிரந்தரயோகத்தை ப்ரார்த்தித்தவர்களாய் என்னைப் பஜிக்கும் அவர்களுக்கு, எதனால் அவர்கள் என்னை அடைவார்களோ, அவருடைய ஆலம்ஸாவிஷயமாகும், பரிபாகதஸாபந்நமான அந்த நிரந்தரயோகத்தை நானே ப்ரீதிபூர்வகமாகத் தருகின்றேன்." என்று பகவானருளிச் செய்திருக்கின்றான். ஆதலால், எந்த உபாஸகனது ஸாக்ஷாத்காரரூபமான ஸ்ம்ருதியானது, ஸ்ம்ருதிக்கு விஷயமாகின்ற பகவான் உபாஸகனுக்கு மிகவும் ப்ரியமாய் இருப்பதையிட்டு, அதுவும் அவனுக்கு மிக்க அநுகூலமாகின்றதோ, அந்த உபாஸகனே பரமாத்மாவுக்கு வரணீய னாகின்றான். ஆதலால் அவனால்தான் பரமாத்மா அடையப்படுகின்றான் என்று சொல்லப்பட்டதாய் ஏற்படுகின்றது. இந்தரூபமான ப்ரீதிவிஶிஷ்டமானதும், ஸாக்ஷாத்காரத்தை எல்லையாகவுடையதுமான அவிச்சிந்ந ஸ்மரணந்தான் பக்திஶப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றது. ஏனென்றால் உபாஸநம், வேதநம், பக்தி எனும் ஶப்தங்கள் ஏகார்த்தத்தை ப்ரகாஶிக்கின்றன. ஆதலால் தான் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளால், "அவனே இவ்விதம் உபாஸித்து மோக்ஷத்தை அடைகின்றான், அவனே இவ்விதம் ஸாக்ஷாத்கரித்தவன் இங்கே அம்ருதனாகின்றான், எனச் சொல்லப்பட்டது."

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனும் உபாய விபாகாதிகாரத்தில், "பக்தியோகமாவது, அநந்யநிஷ்டனாய் அநந்யாதீனனாய் அநந்யஶேஷபூதனான பகவானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை விஷயமாகவுடைத்தாய் நிரதிஶய ப்ரீதிரூபமான த்யாநவிஶேஷம். அதுதான் தைலதாரையைப்போலே நிரந்தரமான ஸ்ம்ருதிரூபமாய் ஸாக்ஷாத்கார துல்யமான வைஶத்யத்தை யுடைத்தாய்ப் பரமபதத்துக்கு ப்ரயாணம் பண்ணும் திவஸமறுதியாக நாள்தோறும் அநுஷ்டிக்க வளர்ந்துவருவதாய், அந்திம ப்ரத்யாவதியான ஜ்ஞான ஸந்ததி விஶேஷம்" என்றருளிச்செய்திருக்கின்றார்.

பத்ராதிபர்.